

A közgazdasági Politechnikum lapja

Polygráf

V. évfolyam 4. szám 1995. november 27.

Az öregebb diákok emlékeznek, az elsősök pedig nyomozhattak, kinek is az emléktáblája került vissza a festés után a bejárat kapu mellé.

Dr. Klinda Pál áldozópap alapította 1937-ben (a mostani Politechnikum épületében) a Ranolder "Klára" Ipari Leányközépiskolát. A negyvenes években - sok-sok más bátor emberrel együtt - élete kockáztatásával segítette a zsidó üldözöttek ezreinek menekülését. 1995 júliusában Jeruzsálemben emlékfát ültettek és márványtáblát helyeztek el tiszteletére.

Ipolyi Éva, volt "Klárás" diák elküldte iskolánknak az alábbi levelet az iskola-alapítóra emlékezve és tisztelegve az igazgató úr humanista nagysága előtt.

YAD VASHEM

יד ושם

The Holocaust Martyrs' and Heroes' Remembrance Authority רשות הזיכרון לשואה ולגבורה

Jerusalem, 27 July 1995

Ref: KLINDA FATHER PAL - Hungary (6664)

We are pleased to announce that the above person was awarded the title of "Righteous Among the Nations," for help rendered to Jewish persons during the period of the Holocaust.

The above, or his nearest relative, is entitled to a medal and a certificate of honor, as well as having his name added on the Righteous Honor Wall at Yad Vashem.

Copies of this letter are being mailed to persons who have submitted testimonies, and other interested parties. We ask for their assistance in providing us with the address of the honoree's nearest relative.

Dr. Mordecai Paldiel
Director, Dept. for the Righteous

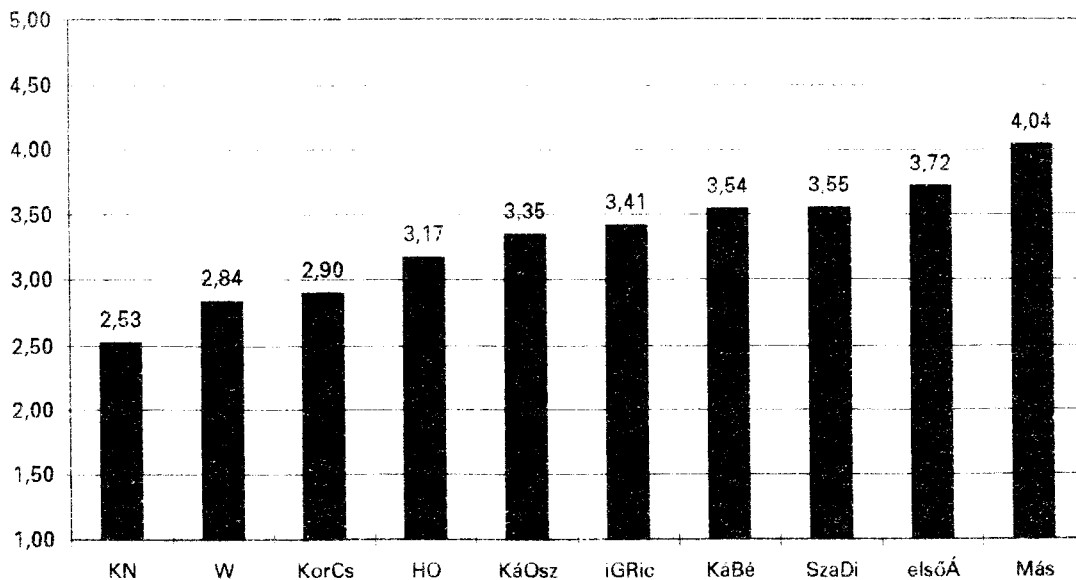
TOPLISTA

(A toplista és az osztályátlagok a pótverszások előtti átlagokat tartalmazzák.)

1995-96. tanév I. negyedév

1.	Bonta Zsuzsanna	HO	5.00
	Szikszai Bertalan	KáBé	5.00
2.	Szabó Rita	MáS	4.88
	Szenkovits Lili	elsőÁ	4.88
3.	Glazov Viktória	KorCs	4.86
	Dániel Krisztina	KáBé	4.86
	Herczeg András	KáBé	4.86
	Szabó Angéla	KáBé	4.86
	Herczog Anita	KáOsz	4.86
4.	Lukács Marianna	elsőÁ	4.75
	Tóth Katalin	MáS	4.75
5.	Balogh Imre	iGRic	4.71
	Hutás Eszter	iGRic	4.71
	Wilheim Dániel	SzaDi	4.71
6.	Burda Lilla	MáS	4.63
	Vargha Dávid	MáS	4.63
7.	Babodi Szilvia	iGRic	4.57
	Danis Renáta	iGRic	4.57

Osztályátlagok

A Legjobb osztályközösség
verseny állása az I. negyedév után

	elsőÁ	Más	HO	KorCs	iGRic	KáBé	SzaDi	KáOsz	KN	W
Művészet	1	1,5						0,5		
Nyelv	1	1,5	1			1	0,5			
Társadalom	1	1,5			1					
Matematika	1	1						0,5		
Természet	1	1,5			1					0,5
Kommunikáció	1	1,5		0,5						
Informatika	1	1,5	1							
Közgazdaságtan	1				1		0,5	1,5		
Vállalkozási ism	1				0,5	1	1,5			
Bonusz	1	0,5	0,5	0,5	0,5	2		0,5		
Orsz. Versenyek										
Szuma:	5,0	10,5	2,5	1,0	3,5	4,0	2,5	3,0	0,0	0,5
II. TMT										
Osztályterem										
Színház										
Majom										
Sport										
Sportbonusz										
Isk. rendezv.										
Alszuma:	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Végösszesen:	5,0	10,5	2,5	1,0	3,5	4,0	2,5	3,0	0,0	0,5

A Fehér Holló-verseny állása

1. Más 4.1
2. elsőÁ 3.85
3. SzaDi 3.76

Más szemmel nézve...

Vizsgaszünet van. Unatkozom itthon...

Pedig örülnöm kellene, hogy nem kell suliba mennem, nem kell tanulni, és nem kell látnom az utálatos tanárokat - ez lett volna általánosban vagy bármely más középiskolában. De én a Politechnikumba járok, és erre büszke vagyok. És remélem, a többi iskolapolgártársam is büszke rá...

Előfordulhat, hogy túl elfogult vagyok a sulival szemben! Nem?!

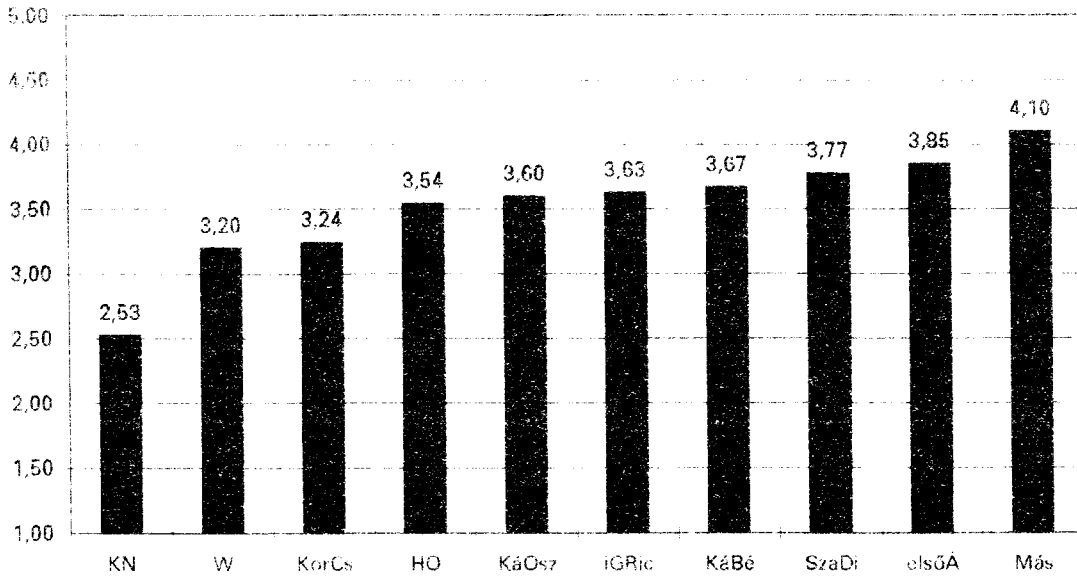
Azért elég elszomorító, hogy mások (nem a Mások!) alig ismerik az iskolánkat. Kérdezik, hova járok, mondom, bólogatnak, de látom rajtuk, hogy semmit nem mond nekik a Politechnikum. Sőt! Múltkor, amikor még az aláírásokért járkáltunk a Gólyabál előtt, az egyik színházban (ami ráadásul kapcsolatban volt a Polival) egy ember azt mondta: ilyen iskola nem is létezik.

Hm. Elég dühös lettem, és nagyon rossz érzés volt hallani...

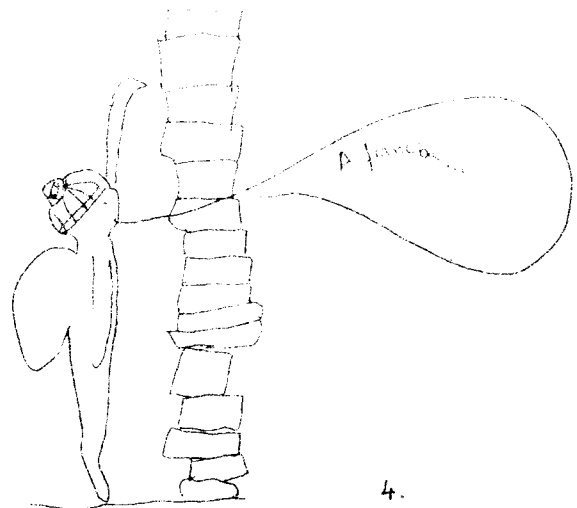
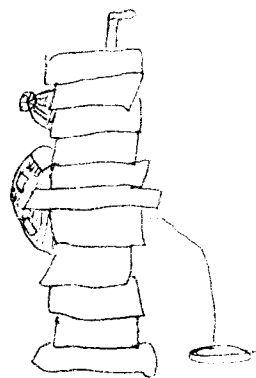
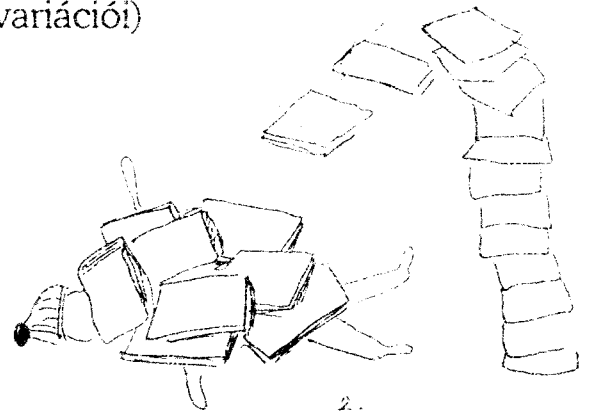
Na, mindegy! Illetve egyáltalán nem mindegy! Szóval bosszantó, hogy egy egyre fejlődő országban ennyire maradiak az emberek.

Bulyáki Anna - Más

Osztályok átlagai potvizsgák után

VÁLTOZATOK EGY TÉMÁRA
(Rózsa Géza embléma-variációi)

Mikor konjugálttal szorzok

Mikor konjugálttal szorzok,
s ezzel komoly időt szerzek,
elmerengek, hogy a borzok neve
miért nem lehet mondjuk berzek;
Mindhiába.
Hisz a világ olyan, mint a nevező:
számláló nélkül nincsen,
ahogy nincs csónak nélkül sem evező.

Merő indukciós feltevés

Van ki nyúlra ló, vadat öl,
van ki medvével is bír talán,
én legszívesebben a hatalmas
indukciókat
írtanám.
Írtás után megpihennék, elnézném
kéjjel művemet,
s vers helyett választanék egy lazább,
könnyedebb stílusú műnemet.

“Lucky”-telek forever

A cím első ránézésre talán értelmetlennek tűnhet, de ha jobban megnézzük, az első szó egy magyar falu nevét rejt. Egészen pontosan: Lakitelek. Ott jártunk nemrég, mi, a KáBé osztály nyelvvizsgára készülő angolcsoportja. Persze nemcsak úgy arra jártunk, hogy mégis kiránduljunk egyet, hanem azzal a feltett szándékkal mentünk, hogy majd jó sokat angolozunk. Csütörtökön a hatodik órán már nem vettünk részt, mert a vonatunk 15.20-kor indult. Vagyis a többiek vonata, mert én Colinnal mentem kocsival, mert le kellett vinni szótárakat meg ilyesmiket, és még be is kellett vásárolnunk a három napra. Amikor elvállaltam a dolgot, kicsit könnyelműen döntöttem. Az első problémák ott adódtak, hogy egy kölcsönautóval kellett mennünk. Vagyis skodával, ami még nem lett volna olyan nagy baj, ha Colin nem akkor vezet életében először ilyen autót, és kérdéseire, hogy ez mi meg az mi, legtöbb esetben nem azt a választ kapja az utastárstól, hogy nem tudom, eddig még nem használtam! (Kézifék.) Na, sebaj mi elindultunk. A METRO áruházig csak egyszer fulladtunk le. A

vásárlással eltöltött majd' két óra után jelentkezett az első nagyobb gond, miszerint Colin nem tudta biztosan, hogy merre kell mennünk. Megkérdeztünk hát két benzinkutatást is. Persze mindketten mást mondtak, de az egyik legalább egyezett azzal, amit Colin a helyes útnak vélt, úgyhogy azon mentünk tovább. Hála Istennek Colin egyszer sem akart a bal oldalon közlekedni! Egy kecskeméti pihenőt követően, egy kis eltévedés után, pár perccel 19.00 után megérkeztünk. A többiek már aggódva vártak minket. (Persze nálunk volt a 3 napi kaja.) Amikor beléptünk a házba, csak néztünk... Kizárólag fa bútorok, jól felszerelt, tiszta konyha, kettő- és háromágyas szobák, a legtöbb tusolóval, óriási társalgó, tárgyalóterem (volt könyvtár). Szóval a szállásra nem lehetett panasz, és ami külön jó volt, hogy csak mi voltunk az egész házban. A késői időpont miatt aznap már nem tanultunk, de hogy ne múljon el angolozás nélkül a nap, este egy "wish you were here" nevű játékot játszottunk. Másnap viszont egy stílusosan angol reggeli, corn falkes után belevetettük magunkat az angolba. A 10

fő két csoportra bomlott, és ki Adriennel, ki pedig Colinnal tanult. Délután éppen az ebéd utáni csendes-pihit töltöttük, amikor tanári erősítésnek megérkezett John. Innentől még kisebb, immáron mini csoportokban folyt a tanulás. Este még egy tanár érkezett körünkbe, igaz, ő nem annyira az angol tudás révén lett híres a suliban, ő volt Hann Péter. Neki köszönhetően aznap este semmit nem aludtunk, hanem egy újabb angol játékot játszottunk. Neve: scrable. De valami csalás lehetett a dologban, mert akár angolul, akár magyarul játszottunk, mindig John és Colin nyert... Hann Péter társaságáról sajnos le kellett mondanunk, mert hazament, jött viszont helyette egy csoport. Mint utóbb kiderült egy kissé bunkók és..., de mindegy. Egy páran, élükön Colinnal és Johnnal - Adrienne csak néző volt - kimentünk a hóba focizni. Aztán valahogy nem igazán tudtunk megállni, úgyhogy áttértünk a frizbizésre, amit úgy játszottunk, mint a focit, tehát gólt kellett elérni, csak éppen nem rúgtuk, hanem dobtuk a gólt. Így viszonylag kevés esés volt, de még így is akadt egy végzetes baleset, a frizbi kettétört. Újabb angolozással eltöltött órák után kimentünk a kocsmába, hogy megnézzük a magyar válogatott meccsét.

A közvetítés alatt igen érdekes párbeszédnek lehettünk tanúi. Azt meg sem említem, hogy mondatonként - azt hiszem - átlagosan kétszer hangzott el az a bizonyos b.. meg kötőszó. Az viszont kicsit szíven ütött, mikor az egyik férfi megjegyezte a magyar válogatottat szidván, hogy: "Idejönnek a Csendes-

óceán mellől vagy Hollandiából vagy honnan (az izraeli válogatottra célzott), és elverik a magyarokat. Ezeket még a mi csapatunk is elverné..." Szóval kicsit meglepődtem, hogy kerül Izrael a Csendes-óceánba. De hát mindegy, az ember mindig tanul.

A sok angolozás közben észre se m vettük, s máris vasárnap dél volt.

Megettük az utolsó ebédet, és aztán indulás előtt a három tanár és mi közösen értékeltük a tábort. A legnagyobb és egyetlen kifogás a korai ébresztő miatt volt.

A táborra egy kicsit félelemmel gondoltunk előtte, mert meg kell vallani, az angolórai viszonyunk Adrienne-nel nem volt éppen a legjobb. Mi féltünk, hogy bírnak ki három nap angol, Adrienne pedig félt, hogy mennyire lehet velünk dolgozni ilyen körülmények között. De mindenki kellemesen csalódott. A minicsoportok (3-4 fő) hatékonyan tanultak, és a három nap alatt mindennel foglalkoztak, amivel a nyelvvizsgán lehet találkozni.

Én nagyon jól éreztem magam, és úgy gondolom, hogy sikeres volt a tábor, ha csak annyit ért volna el, hogy nem úgy megyek angolra, hogy: "Na ne mááá, megint angóóóó!", akkor is jó, de ennél több volt.

Ha egy mondattal kellene összefoglalnom, akkor azt mondanám: szép volt, jó volt, köszönöm mindenkinek (legfőképpen Adrienne-nek, Colinnak és Johnnak, s persze nem utolsósorban Hann Péternek a látogatást.

Pistu (196 cm)

"Hegyek között, völgyek között..."

Ismét indul a Politúr(a)!!!

Örömmel értesítünk minden kedves Iskolapolgárt, hogy a **POLITÚR(A) szakosztály** már a harmadik kirándulást szervezi a **TERMÉSZET LÁGY ÖLÉRE!**

A következő Politúr(a): **időpontja** december 16.
helye: Pilis.

A részleteket lásd később a plakátjainkon!

Minden **TERMÉSZETBARÁTOT** szeretettel várunk!

Mihók Viki

DJ

Gulyás Éva

Gratulálunk! Congratulations!

Wir gratulieren! Поздравляем!

Az iskola eredeti céljaihoz tartozott az, hogy tegyen le minden diák (legalább) egy középfokú nyelvvizsgát a negyedik tanév végéig. Könnyű mondani, nehéz megcsinálni. Azért, mert a tanulás nem mindig úgy megy, mint azt az oktatók elképzelik, meg azért is, mert a Rigó utca olykor meglepetéseket okoz. Így eddig a terv nem valósult meg teljes mértékben, pontosabban csak néhány esetben sikerült. A nyelvi munkacsoport mindent szeretne megtenni, hogy a kitűzött célt minél több diák elérje. Sok mindent kitaláltunk ennek érdekében: több csoportbontást, nyelvi táborokat, anyanyelvű tanárok foglalkoztatását és új, jobb módszerek alkalmazását. Szeretnénk gratulálni azoknak, akik már letették a nyelvvizsgát. Akkor is, ha a tudásuk nagy részét nemcsak itt szerezték, hanem más iskolában vagy más országban is. És bátorítani szeretnénk azokat, akik a vizsga egy részét letették, és majd újra próbálják a másikat, illetve akik úgy érzik, hogy közel állnak a célhoz. Bizunk abban, hogy a következő Poligráfokban hosszabb lesz ez a lista, de eddig ennyi: Gratulálunk!

Tanuló	Osztály	Tipus
Dániel Krisztina	KáBé	középfokú angol
Lakos Dániel	Káosz	felsőfokú angol
Köles Áron	KN	középfokú angol
Patkó György	Káosz	középfokú angol
Selmeczy Iván	Káosz	felsőfokú német
Tóth Boglárka	KN	középfokú német
Zsebesi Ákos	Káosz	középfokú angol, német, orosz

(Ha kihagyttunk valakit, attól elnézést kérünk, és kérjük, jelentkezzen.)

A nyelvi munkacsoport nevében: John

ELFELEJTETTEM

AZ ELŐZŐ POLIGRÁFBAN A GÓLYABÁLROÓL ÍRTAM MINDENKIT EMLÍTTETTEM, AKI OTT VOLT, CSAK A LEGFONTOSABBÁKAT NEM A MŰSORVEZETŐKET! ŐKET, AKIK NÉLKŰL EZ AZ EGÉSZ PROGRAM MŰKÖDÉSKÉPTELEN LETT VOLNA. CSODÁLATOS ALAKÍTÁST NYŰJTOTTAK KÖSZÖNET RITÁNAK ÉS BOBYNAK! BOCSÁNÁTOT KÉREK, HOGY ELFELEJTETTEM A CIKKBEN ŐKET. ELNÉZÉST!

GRÓGER DIA-IGRIC

Kedves Recegő Dorci!

A múlt Poligráf-számában Percegés címmel jelent meg írásod, mely eredetileg Recegés alatt futott. Bocs. Tudod, késő volt akkor, mikor gépeltem, sem olvasni, sem írni nem tudtam már.

a szerk.

Semmi sem búzlik Dániában!

Október 27-től november 11-ig Dániában múltam az időmet. Sokan kérdezték meg, hogy hogyan, milyen módon tettem szert ekkora szerencsére, miszerint teljesen ingyen utazhatok abba az országban, ahol semmit sem adnak ingyen. (Vagy mégis? Erről majd később!)

Valaki nem tudott elmenni, nekem meg szerencsém volt. Sajnálhatja.

A Dán Külügyminisztérium Demokrácia Alapítványa által szervezett "Ismerd meg Dániát" programsorozaton vettem részt. A dánoknak annyira rosszul megy, hogy már csak azzal foglalkoznak, hogy külföldieket látnak vendégül, megmutatják Dániát, elmondanak rengeteg információt az országról, stb.

A mi csoportunkat egy bjerringbroi népfőiskolán szállásolták el, itt voltak az "oktatások", innen indultunk az "ország-megismerő" portyákra. Megnézhettük a dán "Riviérát", a dúnéket, a fjordokat, a csodás kis városkákat és sóvároghattunk az üzletekben, mert szinte semmit sem tudtunk vásárolni, olyan drága volt minden.

A banklátogatások alkalmával megismertettek minket a dán hitelrendszerrel, az adófizetés szabályaival. Itt mondom el, hogy egy átlag dán emberke a fizetésének 68 %-át "leadózsa", ám mégsem morog, hogy hova kell ez a sok korona, hiszen az állam szociális hálóját mérföldnyire erősíti, a támogatási rendszer példaértékű.

Természetesen a dán oktatással is megismerkedhettünk. Mondanom sem kell, teljesen ingyenes ez is. A dán diákok többféle iskolába járhatnak, a legfontosabb az, hogy csak az iskoláztatás kötelező számukra, az iskolaválasztás teljesen szabad. Ezt úgy kell érteni, hogy ha legalább húsz szülő úgy gondolja, hogy az ő gyermeküknek nem megfelelő az iskolakínálat, akkor úgy-

mond' alapítanak egy iskolát. Az államnak kutya kötelessége azt megszervezni, a kiadások 70 %-t fizetni, és természetesen elfogadtatni az ott szerzett bizonyítványt. Van is rengeteg féle állami és magániskola!

Az értékelési rendszer is más, mint amit mi megszokhattunk. Az első 7 évben nincs dolgozat, felelés, osztályzás, év végi jegy. Csupán értesítést küldenek a szülőnek az előrehaladásról. A hetedik év végén aztán jön egy nagy záróvizsga, ami eldönti, hogy tovább tanulhat-e a lurkó magasabb iskolákban, vagy még két évig "szintrehozó" suliba kell járnia.

A középiskolai rendszer hasonlít a Magyarországon megszokottra. Pontosabban a Politechnikumhoz. (Bővebben nem is írnék róla.)

Egyetem. Természetesen bárki járhat egyetemre, aki eléri azt a szintet, amit az adott egyetem megkíván.

Az egyetemek mellett léteznek úgynevezett "népfőiskolák", ahova szintén minden állampolgár jelentkezhet. (Ezeknek a népfőiskoláknak nincs magyar megfelelőjük.) Elmondásuk szerint nem azért vannak elsősorban, hogy egy újabb diploma

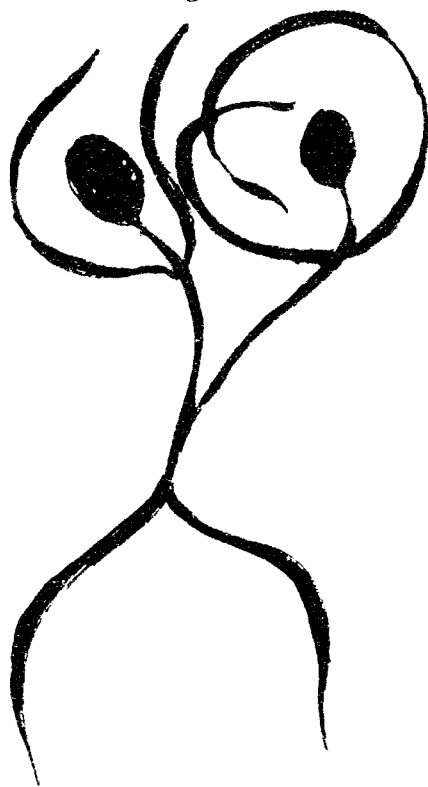
szerezzenek az arra vágyók, hanem hogy vidámak legyenek, szeressenek együtt lenni, megtanulják jól érezni magukat. Így tényleg nem a papír számít, hanem az, hogy együtt laknak, együtt esznek, együtt tanulnak, együtt szórakoznak, együtt csinálnak mindent, mindent. A tanárok is bentlakók, ők is részt vesznek mindenben. Minden olyan jó értelemben véve "családiás". A dánok ezt a fajta iskolát szeretik a legjobban. Nincs megkötés, hogy hány ilyen iskolában járhatnak, és ezzel élnek is rendszeresen!

Figyelembe véve mindent, szuper ország Dánia! Azért jó volt hazajönni! Mint tudjuk: "mindenhol ..."

Azért jó volt hazajönni! Mint tudjuk: "mindenhol ..."

Azért jó volt hazajönni! Mint tudjuk: "mindenhol ..."

Csoncsi

"Te is más vagy..."

Naumburg október 9-15.

tous différents
tous égaux

tutti diversi
tutti uguali

somos diferentes
somos iguales

herkes farkidir
herkes eşittir

A kezdetek: szeptember közepén jött a lehetőség: hat nap - repülővel (brrr... ez kizárólag saját vélemény), diákokkal, akik tanulták a Multikultúrát, speciális munkát végeztek és nem utolsósorban angolul is megértetik magukat. "...Al is equal": nem volt könnyű kiválasztani a hat résztvevőt: Bacsó Barbi, Bogár Mariann, Fodor Zsuzsi, Lázár Zsuzsi, Mogyorósi Kriszta és Strupka Gabi személyében.

A találkozó a rasszizmus, antiszemitizmus, idegengyűlölet és intolerancia (angol rövidítésben: RAXI) ellenében szerveződött, az

Európa Tanács által kezdeményezett, Magyarországon a "Te is más vagy, Te sem vagy más" néven futott kampány egyik rendezvényeként. Abban a Németországban, ahol az egyesítéssel nyolcvan millióra duzzadt népességben kb. 10%-os az idegenek, zömükben török származású vendégmunkások aránya. A volt NDK németországi integrációja a másutt - pl. Magyarországon is - tapasztalható gazdasági szerkezetváltással jár, annak válságjelenségeivel egyetemben. Mindez igazi táptalaja az idegenekkel kapcsolatos társadalmi diszkriminációnak. Az effajta rendezvények tehát létfontosságúak; éppen ezért hiba viszont, hogy a szervezéshez nem kapcsolódott helyi nagyszabású propaganda. (A város lakói nemigen tudtak rólunk.) A másik hiányosság pedig, hogy antiszemitizmusról nem esett szó (talán még mindig súlyos a történelmi teher). jóllehet a deklarált célok között megjelent.

Frankfurt után vonattal Halléba. A majdnem négyórás út nagyobbik felét még világosban tettük meg. A vonat tiszta, gyors, kényelmes. Ez a vidék az NDK-ból lett Németországgá nem is olyan rég. Rendezettség, civilizáltság mindenütt. A szemetet pedáns módon összegyűjtik, a kisebb-nagyobb települések pereméről hiányoznak a nálunk szokásos illegális szeméttlerakók, lepusztult használt-autópiacok. A mindennapos tőkebefektetés megannyi jele: új üzemrészek, felújított házak tömegei, a legmodernebb géppark. Az emberek jól öltözöttek (persze, a saját ízlésük szerint), de semmiképpen sem szegényesek, kopottak. Az állomások közönsége sem. Nem látni "klasszikus" hajléktalant, koldust. Elvéve akad néhány Lada Szamara; egy-két Trabant. A Wartburg ritkább. Az autók túlnyomó többsége nyugati és új. Tíz év múlva valószínűleg nehéz lesz bármi látványbeli különbséget találni a valamikori

NDK és NSZK között. Egyedi és irigylésre méltó állapotok a többi volt szocialista országból érkező látogatók szemében.

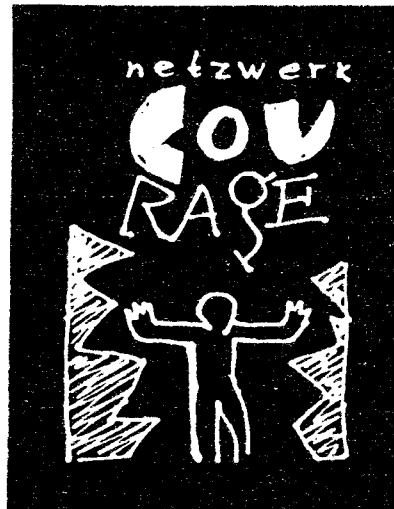
A csoportvezetők - köztük én is - egy-egy témából tartottak egy összesen kb. 18 órás foglalkozást. Mivel egy előzetes szeptemberi három napon nem vettem részt, annyiból nehezebb lett a dolgom, hogy témám: a "Szociális kirekesztés és integráció" kidolgozása az elkövetkezendő feszített másfél nap terméke lett.

Összesen két angol, egy holland, egy lett, egy litván, egy észt, egy francia, egy szlovák, egy spanyol, egy német és két magyar csoport érkezett. (A BIT-esek - Baloldali Ifjúsági Társulás csapata - és mi.) Az átlagéletkor kb. 20 év körül volt; ennek megfelelően adódott a még politechnikumi mércével is nagy szabadság - ez elsősorban ez esti multságok körülményeit jelentette. A hét végére határozottan a "munka" kárára: a nagy dorbézolók szombatira kidőlték.

A résztvevők a következő csoportfoglalkozások közül válogathattak: "médiá", "részvétel", "szervezés", "kommunikáció", "hálózat-építés", "multikulturális társadalom", "szociális kire-

kesztés és integráció", "rasszizmus és szex".

A foglalkozások változatos mértékben tartalmaztak elméleti és gyakorlati ismereteket; a kíváncsok arányokat talán a szervezők jobban rögzíthették volna előre. Így teljesen a csoportvezetőkön múlt, hogy kemény munkával nyomasztották a csapatot, vagy esetleg majdnem végig játszottak; ebből súrlódások is támadtak az utolsó megbeszélésen.

Rövidesen rájöttem, feleslegesen rettegtem csoportom nemzetköziségétől: a két francia, egy észt, egy szlovák és két magyar (BIT-es) legalább annyira félt az angol kihívásaitól, mint én; a csoportba jelentkezett két "eredeti" angol pedig - hála Istennek - igyekezett lassú és érthető lenni.

A média-csoport nem tudott rendesen működni, ami azért volt nagy baj, mert közvetve-közvetlenül a média tömegtájéko-

ztatásban betöltött, neta-lántán manipuláló szerepét is célja lett volna megmutatni. (Másképp Gabi és Barbi így többet tanulhattak volna. A többiek: a két Zsuzsi, Mogyoró és Mariann a szervezéssel foglalkozó csoportot választották; úgy tűnik, hogy ez mindenki számára optimálisnak bizonyult.)

A média-problémának két oka volt; egyrészt a három csoportvezető egymás közötti konfliktusa, másrészt a találkozó máshol is szembe-tűnő hiányossága: nem volt senki, aki gazdája és működtetője lett volna az egyébként patinás technikai bázisnak, s ez a szervezatlenség állandó időzavart és bosszúságot okozott.

A csoportok megérkezésének délutánján bombariadó volt. Talán a szomszédos kisváros jobb-oldali érzelmű ifjai? Egyéb negatívumot nem tapasztaltunk; az igazság az, hogy hivatalos fórumok részéről különösebben jót sem.

Saját benyomásom az volt, hogy a bürokratikus kö-töttségek elég nehezen oldhatók. A harmadik napon ugyanis saját csoportommal - amely tehát a szociális problémák oldaláról foglalkozott a rasszizmussal - afféle "terepmunkát" óhajtottam folytatni. Mivel a

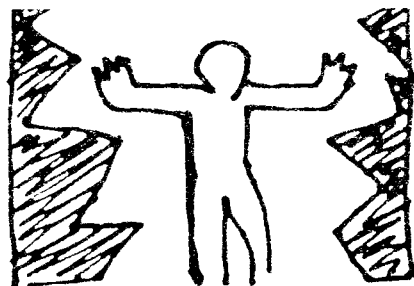
harmadikos falukutatás részletesen kidolgozott tematikáját aránylag könnyen át lehetett ültetni az aktuális német kisvárosi viszonyok közé, úgy gondoltam, nyert ügyem van. Nem teljesen. Valahogy nem örültek ennek. Az is kiderült, hogy valami ifjúsági ügyekkel foglalkozó hivatalokkal akarnak összehozni, aki el is jött a csoporthoz, és kérte, írjuk össze, hogy miről akarjuk őt kérdezni másnap. Ez nagyon meglepett, mert idegenek lévén kérdéseink nem igényeltek túl nagy szakmai elmélyültséget az ő részéről; másrészt nem akartam "központosított" vizsgálatot kijelölt kérdővel. Azt pedig, hogy más tisztviselőkkal is szeretnénk beszélni "csak úgy", - ezt egyszerűen nem sikerült megértetni.

Az egy szem hivatalnokhoz is német-angol tolmács kellett, mint nagyjából

mindenhova. Hogy a többség se unatkozzon, a nyolc fős csoport egyik fele ment a nem túlságosan kedves "ifjúságis"-hoz. A másik pedig utcai interjúkat készített; ez azért volt nehézkes, mert angolul csak a fiatalok és iskolások tudnak, az idősebbek nem. Ketten a csoportból beszéltek németül - így is sokszor süketek párbeszéde alakult ki. Az eredmény: a fiatalok és diákok lelkesek, értékelik új világukat; a középkorúak és idősebbek fanyarabbak. Persze, mi azokat szólitottuk le, akikkel összeakadtunk, továbbá egyszerű dolgokat kérdeztünk. (A vizsgálat tehát valódi statisztikai előírásoknak nemigen felel meg.)

A találkozó igazi jelentősége - a nyelvgyakorlaton kívül - természetesen lélektani volt: az Európa különböző

régióiból érkezettek kommunikációja. Mivel a holland csapat indonéz, az egyik angol pedig jamaicai második generációs bevándoroltakból állt, a tolerancia és a kulturális másság az európainál tágabb értelmezésben is kifejeződött.

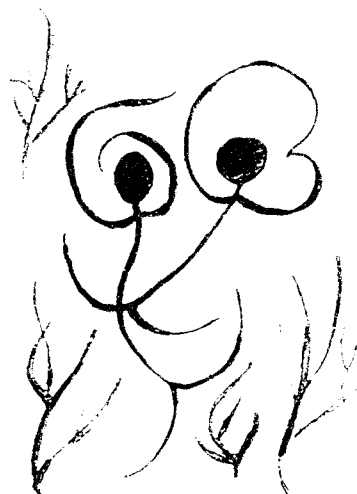
Számomra - aki magam sem voltam soha "emberközéiben" feketékkel, meghatározó élmény volt, hogy csoportomba ketten is jelentkeztek közülük. Az pedig megdöbbenett, hogy az angol fekete kisebbség otthoni megítélése, ennek negatív összetevői kísértetiesen hasonlítanak a cigányság ellenében nálunk tapasztalható megnyilvánulásokra.

Lulu

Örök Téma

Igen! Mi vagyunk a Nagy Áttörés! Iskolánk üstökösétől pitymallik az oktatás borongós boltozata... Elismerések újításainkért, majd elmarasztalások a visszalépések láttán. Kaján mosoly - Nini, a fecskék! Hol a nyár? Diákliberalizmust! Bagózni akarunk! S lám, az oktatási törvény illata előcsalogatja a büzrúd ellenzőit is. Nincs mit tenni, napirenden a dohányzás megszüntetésének terve. Viszont ha megvonnánk a testükkel ily zsarnokul bánóktól e jogukat, azt immáron csodálatos mellékhelyiségeink bánnák. Meg hát a tiltott gyümölcs édebb... Félre a durvasággal, inkább szoktassuk le a diákságot. Célravezetőbb. De hogyan, ha a társadalom immunissá tesz a mindenféle jótanácsokkal szemben, s a dohányosok rekordidő alatt válnak rezisztenssé bármimemű ellenpropagandával szemben. A passzív ellenállás saját tétlenségébe fullad, a fejmosás hatástalan, hiszen a szó elszáll. De az írás marad! A rendkívül dekoratív plakátok leginkább a nemdohányzók figyelmét vonják magukra, de legalább vannak. (Számuk és méretük egyébként egyenes arányban áll az aktuális ellenérzés mértékével.) Az elrettentés még a leghasználhatóbb, amikor egy kórházlátogatás során testközelbe kerülnek olyan tizen-huszonevesek is, akiknek a dohányzás okozta érszűkület miatt kellett egy vagy több végtagjukat amputálni. De egy olyan világban, ahol egy Rákóczi úti motorosbalesetnél hosszas tűnődés

után válik ki a tömegeből valaki, hogy a már tíz perce szederjesen liluló, mozdulatlan testre mutatva félszegen kimondja: "Talán megüthette magát", ennek sem lenne kellő hatásfoka. (Történt hasonló eset.)

Egy szó, mint száz, nem a nézeteikre, egyéni szokásaikra, hitrendszerükre kell hatást gyakorolni, hanem tudatukra. Az elfojtás politikája ellenállást vált ki, s az ember érzi, ha valaki így közeledik hozzá, akkor "legjobb védekezni", azaz tá-madni fog.

Talán egy módszer a rációra hatás, amikor az ob-jektív tényeket közölve reménykedünk, hogy saját mérlegetése alapján jól dönt. Hisz van választása. S ha úgy választ, hogy folytatja... Hát csak vágja maga alatt a fát! Hogy mégiscsak felelősséggel tartozunk értük? Valóban.

Sokszor egyetlen szó, egy érintés, egy pillantás, egy gondolat elég, hogy önbizalmat adjunk valakinek, aki nemcsak szeretne, hanem akar is dönteni. Jól dönteni. Az már elcsépett, hogy a dohányzás jobb fejjé tesz. A nemdohányzók közt több az olyan ember, aki nagyobb mértékben ura önmagának. Nincs egy akármilyen szenvedéllyel együttjáró szokás-rendszer, ezért magabiztosabb, s megszabadul bizonyos cselekvések monoton ismételtetésétől. Ezért szabadabb. Aki szabad, az vidám, energikus, tudja, hogy a választás csak rajta áll, s aki ezt tudja, az már mindent tud. Aki mindent tud, az boldog.

Szmöre

S P O R T

Gratuláció!

Fekete Barbara (Hadosztály) sportlövészetben a Budapesti Diákolimpián **3. helyezést** ért el. Ezzel jogot szerzett az Országos döntőn való részvételhez.

No, ez azért elég jó volt.

Gratulálunk, és reméljük, hogy az országos versenyen is hasonlóan jól szerepel.

Új iskolacsúcsok (atlétika)

Magasugrás (lépő)	leány: Lázár Zsófia (ElsőÁ)	135cm
	fiú: Molnár Dániel (SzaDi)	159cm
Magasugrás (hasmánt)	leány: Dániel Krisztina (KáBé)	107cm
	fiú: Sándor István (KáBé)	165cm
Magasugrás (flop)	leány: Gáabri Tímea (KáBé)	117cm
	fiú: Molnár Dániel (SzaDi)	170cm
60 m síkfutás	leány: Belluska Krisztina (KáBé)	9,5mp
	fiú: Dévényi László (KáBé)	7,8mp
400 m síkfutás	leány: Belluska Krisztina (KáBé)	1p 22mp
	fiú: Bálint Dénes (iGRic)	1p 01mp
2000 m síkfutás	leány: Lukács Mariann (ElsőÁ)	9p 56mp
3000 m síkfutás	fiú: Fehér György (ElsőÁ)	11p 25mp
4 próba (60 m, 2000 m leányoknak, 3000 m fiúknak, kislabdahajítás, lépő magasugrás)	leány: Lukács Mariann (ElsőÁ)	543,5 pont
	fiú: Pflum Gábor (ElsőÁ)	577,5 pont
5 próba (60 m, 400 m, lépő -, hasmánt - és flop magasugrás)	leány: Belluska Krisztina (KáBé)	567,5 pont
	fiú: Molnár Dániel (SzaDi)	900 pont
Kislabdahajítás	fiú: Hársfai Krisztián (iGRic)	71m

Idei legjobb eredmény (de nem iskolacsúcs) (atlétika)

Kislabdahajítás	leány: Várhelyi Rita (ElsőÁ)	42m
-----------------	------------------------------	-----

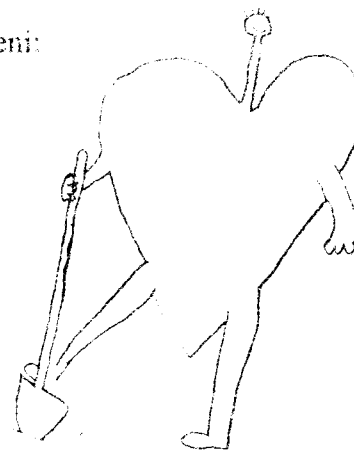
Gratulálunk!

Testkultúra Munkacsoport

A SPORT PONTVERSENY ÁLLÁSA AZ ELSŐ NEGYEDÉV UTÁN

Az alábbi sporteseményeken való részvételért lehetett pontokat gyűjteni:

- fitness szakkör,
- röplabda szakkör,
- kosárlabda edzés (L. B. és Fekete Á. csoport),
- kondi edzés (Rigó K. csoport),
- kosárlabda budapesti bajnokság,
- politúrák,
- maraton kör,
- utcai futóversenyek,
- kerékpár túra,
- kis-és nagypályás labdarúgó házbajnokság.

EGYÉNI VERSENY

Csak az első tíz helyezett eredményével!

HÖLGYEK				URAK			
Hely	Név	Osztály	Pont	Hely	Név	Osztály	Pont
1.	Nagy Krisztina	V. év	170	1.	Sándor István	KáBé	222
2.	Kána Zsuzsa	V. év	168	2.	Hatás György	KáBé	203,5
3.	Fehér Anikó	KáOsz	164	3.	Haász Ferenc	Tanerő	180
4.	Lázár Zsófia	I.A	147,5	4.	L.B.	V. év	176
5.	Mihók Viktória	Tanerő	142,5	5.	Szabó B. Péter	V. év	128
6.	Horák Anna	I.A	137	6.	Kerekes László	MáS	126,5
7.	Kovács Eszter	I.A	136	7.	Horváth Balázs	I.A	122
8.	Benkő Tekla	KáOsz	118	8.	Hartyánszky Miklós	MáS	100,5
9.	Gulyás Éva	Tanerő	115	9.	Pintye István	KN	76
10.	Burda Lilla	MáS	114	10.	Barna Norbert	I.A	73,5

CSAPATVERSENY

(Mivel az osztályfőnököknek lehetőségük van az osztályukat erősíteni, ezért őket az átlagolásnál saját osztályuk létszámába is beszámítjuk .)

Hely	Osztály	Pont	Létszám	Átlag ~	Hely	Osztály	Pont	Létszám	Átlag ~
1.	LA	1056,5	32 fő	33 pont	7.	KorCs.	417	34 fő	12,2 pont
2.	V. év	732	30	24,4	8.	KN	224,5	21	10,6
3.	MáS	702	32	21,9	9.	SzaDi	303,5	32	10,1
4.	Tanerők	1166	58	20,1	10.	W	208,5	28	7,4
5.	KáBé	561	35	16,1	11.	HadO.	167,5	34	4,9
6.	KáOsz	414,5	31	13,3	12.	iGRic	96,5	28	3,4

A verseny további állásáról a Testkultúra tanároktól kaphattok információt.

Gratulálok és további eredményes gyűjtögetést kívánok a Testkultúra Munkacsoport nevében:

SzabLac

Vendel u., november 2.

FISCHL ÁKOS: INDIAI UTAM

3., befejező rész

... Június 8.

Na, végre! Két nap horgonyzás után végre rajtunk a sor. Elindultunk a kikötő felé... Már látni a TAJ MAHAL-t és a VIKTÓRIA pu. tetejét a királynővel. A hadihajók még messze vannak, de úgy tűnik, egy újabb anyahajó is itt van. Az eddig felvett anyahajó-mennyiségem is tetemes. és most közelről láttam egy igazi repülőgép-anyahajót...

Június 13.

A fene! Rosszabbodik a helyzet, a monszun már nagyon közel van, mi pedig lemaradtunk a rakodással. Délután kimentünk a városba. Megnéztük a fásokat, körülnéztünk az árkádok alatt is, és betankoltunk egy csomó sütit... A kajával most már a hazautazásig ki kell tartanunk. Kíváncsi leszek az óceánra, mert az időjárásjelentésekben erősödő viharokat jeleznek. Itt benn a kikötőben még egy felhőt sem látni, pedig állítólag holnapot! esni fog

Június 14.

...nem hittem volna, hogy így meg tudják jósolni az esőzéseket, de bejött. Esik (kb. annyira, mintha dézsából öntenék, de ez relatív). A rakodással jól haladnak... Ha szerencsénk lesz, 16-án elindulhatunk.

Június 15.

...Jó lenne, ha időben el tudnánk indulni, mert már így is 5 napos csúszásunk van az előre kiszámítotthoz képest. Mivel tegnap nem tudtuk a növénygyűjteményt növelni, ma próbáljuk meg a gyűjtést befejezni. Amennyire lehetett, az érdekesebb fajtákból szedegettünk, csak egy szúrós kaktusz nem akart elszakadni a helyétől. A leveleket csak a felső hidon lehet kiszárítani, ott a párák legalább ellensúlyozza az erős napsütés. Remélem, nem fognak megsérülni. Állítólag holnap este elmehetünk.

Június 16.

...Még szedtem háromfajta levelet, mert szárítás közben széttöredeztek...

Na, végre! Szépen, lassan megyünk kifelé a kikötőből. Tulajdonképpen még szerencsénk is van, mert a velünk szemben álló hajók előttünk jöttek, és még mindig itt vannak. Ennyi volt India. Szép volt, jó volt, de egyelőre ennyi bőven elég, annak ellenére, hogy tudom, ide egyhamar nem fogok tudni visszajönni...

Június 17.

A borzalom első napja. Semmi sem véd bennünket, az óceán be van durranva. 7-8-as erejű vihar van, és ez még erősödni fog. A mai nap háromszor rókáztam, mert a hajó úgy megy, mint egy keljfeljancsi. Nem bírom. Az egyetlen vigasz, hogy a szakács buta lánya még rosszabbul érzi magát, mint én. A kajálást teljesen mellőzöm. Talán holnapra megszokom a mozgást.

Június 18.

Nem, még mindig stabilan rókázom. Igaz, ma már csak kétszer dobtam ki a taccsot, de még mindig nagyon rosszul vagyok. Az egész talán elviselhetőbb lenne, ha nem volna ilyen vihar (eső egy szál se, csak hét méteres hullámok), ha nem 45 fokos szögből kapnánk a hullámokat, ha nem bukdácsolna ennyire a hajó, ha jobban le lennénk rakva. Csak egy kicsit sok a ha. Természetesen ma nem tanultam. Vegetálok. Se kaja, se pia!

Június 19.

Eszméletlen. Ez a rohadt hullámozás csak nem akar szünni. Szomorú tény, hogy az időjárásjelentésben azt mondják, holnap is ilyen idő lesz. Mára már szerencsésen elállt a csandázhatnék. Nem baj, még mindig nem eszem semmit, csak kenyeret és szárazkekszet. Borzalmas, már harmadik napja szenvedek! S mindez a monszun miatt. Segítség! Legyen már vége! A kiscsaj csak most kezd igazán lerobbanni. remélem, nálam a felépülő ág kezdődik.

Június 20.

Na, végre, közeledünk Afrikához. Kellemesebben dülöngélünk (vagy csak én szoktam meg), pedig ugyanolyan nyolcas idő van. A matekot már elkezdtem. Lábadozom. Remélem, holnapra már vége lesz. A hajó sebessége egyre csak csökken, már csak 8-9 csomóval haladunk. Hogy látni lehessen a különbséget, Karachiból 16 csomóval mentünk Bombay felé. Talán reggelre vége lesz.

Június 21.

Hiú remények! Ma még/megint rosszabb az idő, pedig már SOCOTRA mellett vagyunk. Teljesen beleéltem magam abba, hogy mire felébredek, már nem fogunk mozogni. Egy nyavalyát! Akkora hullámok vannak, hogy a decken tocsog a víz. Kiszámoltam, hogy holnap reggelre már bent leszünk az ádeni öbölben. Ez az utolsó, talán ott már simábban fogunk hajózáni. Ma végre normálisan tudtam - hangyányit - enni. Remélem, kezdek felepelni.

Június 22.

Sikerült! Na, végre! Éjjel lecsillapodott a tenger, mire reggel felébredtem, már olyan volt, mintha olajat öntöttek volna rá. Tök sima az ádeni öböl vize, csend van, sehol egy hullám vagy fodor. Ma már végre nyugodtan kajálhatok, persze még csak mértékkel, hiszen öt napig alig ettem valamit.

Körülnéztem a bárkán. Szomorúan tapasztaltam, hogy bár védettnek tűnő helyen volt, a száradni kitett növénygyűjteményem java a monszun áldozata lett. Úgy raktam el a leveleket és a virágokat, hogy csak a déli napszakban kapják a napot, és lehetőleg védve legyenek mindentől, de az elmúlt pár nap viharos eseményei szétzilálták őket. Alig maradt meg egy-kettő a 23-ból, de még az is megtépve, a sós levegőtől színét veszítve. Feltételezem, hogy a helyenként tomboló szél belekapott a növényekbe... Ami maradt, az is csak törmelék, ebből nemigen fogok összeállítani egy gyűjteményt. Pedig de szerettem volna, ha ez sikerül! Hihetetlen! KARDSZÁRNYÚ DELFINEK. Kb. 5-6 darab lehetett. A vezérüknek kb. másfél méteres a hátuszonya, és a szeme mögött van egy fehér folt. Legalább 6-7 méter hosszúak voltak. Jódarabig figyeltem őket, de a távolság gyorsan nőtt, így videóra nem sokat tudtam felvenni. Egyszerre minden sokkal jobb lett. Sima (?), palackorrú delfineket is láttam, kb. 50 darabot.

Június 23.

...Lassan a Vörös-tenger bejáratánál leszünk. Nem elég, hogy viszonylag kis hajó (11.700 tonnás) a mienk, még lassú is a konténeresekhez képest. Csak most, délelőtt három hajó döngetett el mellettünk. Volt köztük egy MAERSK hajó is. 54 ezer tonnás, 22 csomóval ment...

Június 24.

A tegnap elküldött táviratra majd csak hétfőn jön meg a válasz. Vagy ISTANBUL, vagy UST DUNAYSK. Ha az első, akkor július elején, ha a második, akkor elképzelhető, hogy csak augusztus elején megyünk haza. Istanbult már láttam a szárazföldről is, de Ust Dunayskra nagyon kíváncsi vagyok, hiszen ott van a jó öreg Duna deltája. Se delfin, se cápa, csak egy döglött tonhal...

Június 25.

Még mindig semmi válasz a táviratra. Apu már hót ideges, én még reménykedem... Ja! Én ökör! Tegnap volt a kiscsaj avatása. Nurmiek legalább húsz percig locsolták a slaggal, nem tudtak poharat találni a tengervíznek. Végül megittatták sós vízzel, ginnel és még ki tudja, mivel. Lényeg, hogy totál kiakadt...

Június 26.

A fene! UST DUNAYSK-ból lesz a váltás. A nyaramnak löttek, jó ha július végére hazakeveredünk... 3 óra. Már látni a Tirran hegyet. Kietlen az egész, kopasz, vöröshomokkő, olyan, mintha a Holdat látnám. Két roncs van egy korallzátonyon. Az egyik teljesen, a másik csak félig látható. Rengeteg itt a cápa, az egész öböl egy nagy szakadék, kétoldalt körbe hegyek vannak...

Június 27.

AQABA és EILAT fényei sejtették, hogy nem egy lepusztult környéken vagyunk. Ma, nappali fényben még szebb az egész. Kicsi, egyszerű és modern építmények, mögöttük körben hatalmas, kopasz, vörös hegyek. Délután kimentünk a városba, ami sokkal kisebb, mint gondoltam. Az egész bevásárlóréssz 5-6 utcából áll. Rengeteg az órás és az aranyos üzlet, korallal nincs. Kóborlás közben bementünk az ún. OMAR SHERIFF üzletbe is. A tulaj a Lawrence ezredes itteni forgatása alatt volt a világhírű színész dublőre, és máskor is helyettesítette. Sok fotót és újságcikket mutatott, mert Apunak régi ismerőse volt.

Június 28.

Egy kis csapat délelőtt kihúzott a strandra, én itt ragadtam, Csokonai életéről olvastam...Délután én is úszhattam egy kicsit. Rengeteg kis hal úszkált körülöttem. A Nap jól kiszivott minket, most hullá álmosak vagyunk.

Június 29.

Vajon mi bajom van? Szédülök, nem akarok enni, levert vagyok. Ennyire elfáradtam volna tegnap? ÁÁÁÁÁÁ! Napszűrőst kaptam. A francba! Éppen kezdtem felerősödni az indiai vihar után, erre tessék! Remélem, holnapra kialszom, nagyon ramatyul vagyok...

Június 30.

Még egy hónap eltelt. Jó lenne már otthon lenni. Állapotom nem javult, sőt háromszor rókáztam is (és még nincs vége a napnak). Kis hőemelkedésem van, és a gyomrom is vacakol. Egész nap döglődtem, csak most, estefelé tudok böklászni egy keveset.

A csatornán átkavartunk, most végre láttam a KESERŰ TAVAKAT is. Egy sereg hajó állt horgonyon. Láttunk egy új emlékművet: két tank és egy zászlós egyiptomi hős állt a sínai félszigeten.

Már csak nyolc matekpéldám van...

Július 2.

Voltam napozni, de olyan mocskos szél volt, hogy nemhogy nem barnultam, hanem még a kevéske színemet is elvesztettem... Apu rengeteget dolgozik, én még ma is matekoztam, már nincs sok hátra.

Július 3.

Elértük a görög szigeteket. Ma még az elmaradt matekpéldákon dolgoztam, holnap már csak másolni kell...

Július 4.

Hatalmas meglepetés ért. Sajnos rossz! Egy csomó matekpéldát hibásan oldottam meg. Az ötlet mindenhol jó, de a számolás sajnos nem. Így át kell néznie az egészet. Nem értem: az előzőekben lettem volna ilyen gondatlan, trehány dísznő, vagy mostanra hülyültem el teljesen?

Délután kettőkor értünk a Dardanellákhoz, négyre már a Márvány-tengeren voltunk, este Istanbul, majd a Boszporusz. De jó lenne innen hazamenni. remélem, a ruszók nem fognak sokat szarzkodni.

Július 5.

Hajónk egyenletesen, 16 csomós sebességgel halad immár a fekete-tengeren. Ma két kisebb hajót hagytunk le, és láttam egy tankert is sajnos messze volt, így a neve ismeretlen, de valószínűleg orosz volt, és legalább 100 ezer tonnás. Reggelre NOVOROSSIYSK-ban lehetünk. Ma is másoltam. ismét sok hibát találtam. Mindez azért, mert abban a rohadt könyvben nincsenek megoldások, így a példák pusztán ellenőrzése lehetetlen.

Megint óraállítás, plusz 1 óra.

Július 6.

3/4 8h-kor ledobtuk a horgonyt... A vacsora korábban indult, utána mindenki, mi is, kirohantunk a városba. A tengerészklub tele volt prostituáltakal, de nem ám olyan rusnyák és szakadtak voltak, mint otthon a R. téren, hanem csupa manőkenakátú, helyes arcú lány volt...

Július 7.

A rakodást elkezdték, a konténereket csak úgy dobálják kifelé. Végre egy olyan hely, ahol van 40 tonnás parti daru is. Csak az a baj, hogy ezen a rakparton ez az egyetlen daru, így mindig csak 1 raktárt lehet rakni...

Július 8.

Egyre lassabban dolgoznak. Az első nap 960 tonnát kiraktak, tegnap már csak 300 t körül emeltek ki cuccot, ma pedig szinte nem is raknak. Mostanra értek el oda, ahol az összes faládát összetörték a berakásnál, és így egy hegynyi nylonzsákot kézzel kell majd kirakni. Holnap úgy néz ki (persze ezt mondják már tegnap óta), átállunk. Ha a másik helyen is ilyen tempóban fognak rakni, augusztus elejére érünk haza...

Július 9.

3/4 7-kor Aput kitepték az ágyból, manőver lesz, a pilot 7h-re jön. Én is felébredtem, de gyorsan visszaaludtam. Abová átállunk, jónak is meg rosszának is mondható. Jónak, mert a kapu itt is közel van, rosszának, mert az 5-ös raktárt itt nem fogják tudni rakni. A darupályát újítják, a sínek fel vannak szedve. Szerencsére elől már rakogatnak, és holnap kezdődik a berakás. Még nincs veszve semmi, talán hazaérünk a vizitáborra...

Július 11.

...Ha ilyen elánal fognak ezután végig dolgozni, akkor szombaton elmehetünk. (Ebbe azért még nem élem bele magam.) Napozásra a viharos felhők miatt nem volt mód...

Július 14.

...NOVOROSSIYSK: A koradélutáni órákban indultunk ki a városba, érthető tehát, hogy a tömött troliban majdnem megfőttem. A piac egyszerű, hasonlíthatnám bármelyik otthoni KGST piachoz. Anyu, vettünk neked egy szép retikült. A bővli piac után megnéztük az élelmiszereket is. Itt is árubőség volt, csak a pénze legyen valakinek elég. Utána a főutcán gyalog mentünk végig. Park park hátán, Lenin szobrok és néhány áruház. Mindegyikbe bementünk és körülnéztünk. Végül annyi pénzünk maradt, hogy fagyiztunk egyet, és Apunak vettünk egy Dolly Parton kazettát. Este Anyuval mindent megbeszéltünk, tök jó, vett egy sátrat. Végre a lába is meggyógyult...

Július 15.

Talán már ma készen leszünk. Mindenesetre most már nem kell rohanni, úgy is csak 20-ára jönnek a váltók. Nemsokára otthon leszünk. Ma semmi izgalmas nem történt, ugyanúgy raktak, mint eddig. Tanultam. Valószínű, hogy a művészetet csak otthon fogom tudni befejezni, mert könyvtárba kell mennem. Sok anyagrész hiányzik még Berzsenyiből.

Július 16.

Elindultunk. A partot hamar elhagytuk, kifutottunk az öbölből. Innen, a tengerről nézve láttam még egy érdekességet. Kb. minden 10. hegycsúcson vannak hatalmas fehér gömbök. Azt mondják az itteniek: katonai megfigyelőközpontok. Nyilván az orosz védelmi lánc állomásai. A tenger felől 3 ilyen „gömbkupaot” lehetett látni. A tenger vize sima, tiszta és hideg. Ez utóbbi ellenére rengeteg strandolót láttam. Már napok óta borongós az idő, de mára kitisztult. Tanultam, kezdek nagyon izgulni a vizsgák miatt. Most egy kicsit irigylem az osztálytársaimat. Bezzeg két hónapja ez eszembe sem jutott.

Július 17.

Úton vagyunk. Hajnali 1/3-kor felébredtem és láttam Szevasztopol fényeit. Legalább akkora város, mint Novorossiysk. Estefelé megérkeztünk UST DUNAYSK elé. Remélem, utazásom utolsó állomása lesz.

Semmi kedvem itt tölteni a még hátralévő nyarat. Szép út volt, izgalmas, érdekes, de most már jó lenne hazamenni.

Ust Dunaysk: Furcsa. Azt hittem, ez is egy normális kikötő. Egy fenét. Mi vagyunk itt egyedül, a hajót horgonyról fogják rakni. Az egész vidék egy nagy mocsár. Egyetlen csatorna van csak, ezen járnak a szárnyashajók és néhány kisebb uszály. Ez a Duna egyik mellékága. Elkezdtünk bepakolni...

Július 19.

Ha csak nem történik valami rendkívüli, holnap indulunk haza. A Barba is már nagyon be van sózva. Apunak egy csomó papírt kell még megírnia az átadáshoz. A cambusa leltárnál segítettem, ahol tudtam, a gépelésben is ügyködtem. Estere kiderült, hogy néhány dolgot elszúrтам, de Apu észrevette és időben helyrehozta...

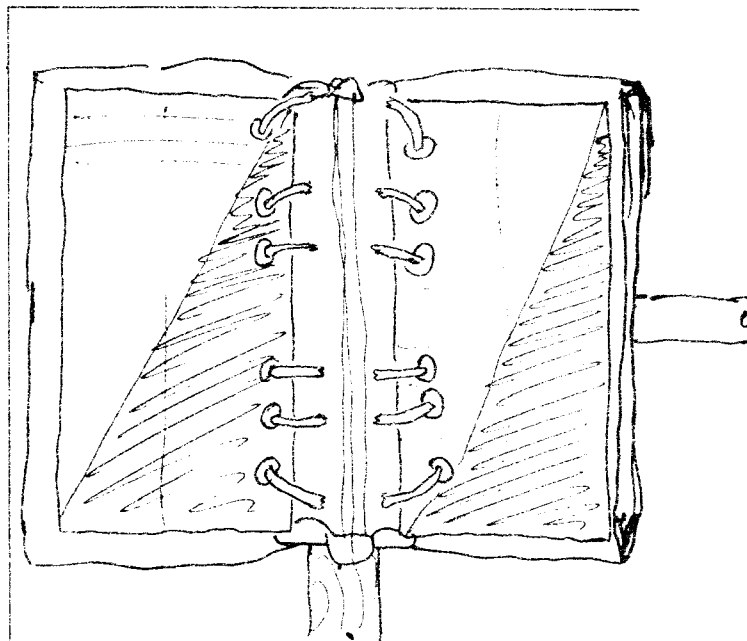
Már csak a létfontosságú dolgaink maradtak elől.

Július 20.

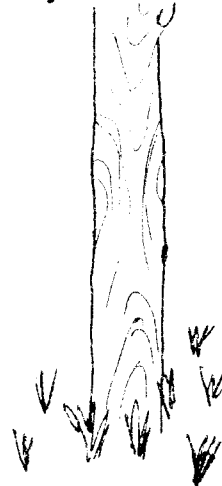
Már sokan teljesen kész vannak, mi még pakolászunk, remélem csak kora délután jönnek a váltók, mert addigra mi is menetkészek leszünk. Dél van. Már megebédeltünk, csak arra várunk, hogy végre mehessünk, de egyelőre híre-hamva sincs az új csapatnak. Már áll a bál, mindenki ideges. Ha ma nem jönnek, elszabadul a pokol. Délután 3h felé jött a telex: még nem érkezett meg a busz Turcsára, jelentős késéssel tudunk majd csak indulni. Este 3/4 7h. Megérkezett a szárnyashajó a váltókkal. Kb. 1 órás orosz beléptetési hercehurca után kiderült, hogy ma már nem tudunk elmenni, mert a szárnyas csak nappal közlekedhet, és miután minket elvinnie, neki még vissza kell érnie IZMAIL-ba. Megvan Apu váltója F.Tamás, tehát mi tuti megyünk. (Előfordult régebben, hogy ilyenkor derült ki, valaki lemaradt a többiektől. Ilyenkor az illető törhette a fejét, mikor fog hazajutni.) Természetesen a busz csúszása nem volt véletlen. Az új parancsnok ismert trükkjeinek egyikét dobta be, hogy ne a mostanában szokásos gyorsváltás, hanem a régi, alapos, neki kedvező forma jöjjön be. Szerencsére nem ástuk el nagyon a pizzamánkat, mert itt alszunk még egyet.

Július 21.

Hajnali 4.30h Ébresztő. Gyors pakolás és tűz lefelé a csomagokkal a szárnyasra. 05.10h Mindenki a fedélzeten. Felbőgnek a motorok és indulás Budapestre.

„...A tájmenedzserek a tájmenedzserversenyen az ellenőrző pontokon kihelyezett 5-6-8-10 lukú tájmenedzszerrel igazolják ottjártukat...”

Élményeim e naplójegyzet segítségével mindig frissek maradnak, ezért a gyönyörű útért hálával tartozom sok mindenkinek, de elsősorban Édesapámnak.

SZIGET-DE-GENERÁCIÓ

Hozzám hasonlóan sokan jártak augusztus közepén a Szigeten. Jómagam még most is a csuklómön viselem a "nyomát". Vannak akik ujjal mutogatnak ezért rám, és sznob állatnak bélyegeznek. Ilyenkor nagyot nyelek. Ha tudnák, hogy csak számító disznó vagyok, mert lehet, hogy jövőre is ezzel megyek be.

SZIGET-FÍLING

Szóval én is kint voltam a Szigeten, nagy élmény volt. Hü rükre a generációnknak. Mindenki megjelent ott, aki számít, mert kell egy hét együttlét, ugye, és különben is sikk egy héten keresztül nomadizálni a város közepén. Vadkender és sziget-filing lengett be mindent. A városlakó konzervatívokat a kábszer és a részegség pukkasztotta, engem viszont "csak" a sziget-filing zavart.

Már megint kötözködöm - gondolhatják sokan -, hiszen micsoda élmény volt ismeretlenekkel találkozni, tombolni vagy csak csendesen élvezni (hüm), részegen fetrengeni és másnaposan WC-re várni csak azért, hogy este megint egy felejthetetlen koncerttel, színházzal, filmmel legyünk gazdagabbak. Nekem nem ezzel van bajom.

A problémám generálisabb ennél. Kiköltözött a város apraja-nagyja egy hétre élvezni az életet, közben kimondatlanul is mindenki lázadónak tartotta magát, mert olyat tett, amivel úgy érezte, hogy beint a társadalomnak. Ivott, szivott és bódultan gyerekeket nemzett. Emellett elégedetten állt sorba megtakarított pénzével, hogy a Sziget főtámogatóitól sört, cigit, tejet vegyen. Borért viszont mindenki bement a citybe, mert ugye ott olcsóbb, és az a pár forint is számít, főleg az utolsó napokban.

Én nem szeretem azokat, akik egy hétig lázadnak a társadalom bevett szokásai ellen, de közben úgy viselkednek, mint egy átlagos fogyasztó. Mert valljuk be őszintén, illedelmesen elkéredzkedtünk otthonról, elkértük az egész havi zsebpénzünket anyutól, megígértük neki, hogy vigyázunk magunkra, és minden nap hazatelefonáltunk.

LESZÜNK MI MÉG NAGY GENERÁCIÓ?

Ezek vagyunk. Éljük a hétköznapi átlagéletét egy fogyasztói társadalom kellős közepén. Szenvedjük szüleink filléres gondjait, és bele sem merünk gondolni, hogy mi miből fogjuk felépíteni az életünket. Korosztályunk nagyobbik részének halvány lila gőze sincs a jövőről, de még a jelenről se nagyon.

Nincs egy épkezláb jövőképünk. Nincs egy nyamvadt közös ideánk a szebb és jobb jövőről. A mi korosztályunk életéből eddig úgy néz ki, hogy kimarad a közös gondolkodás, melynek az eredménye valamilyen nemzedéket meghatározó filozófia lenne. Ahhoz, hogy majd húsz év múlva mi is elmondhassuk magunkról - szüleinkhez hasonlóan -, hogy nagy generáció vagyunk, most kellene saját arculatot találnunk magunknak. Ez persze több szempontból is nehéz feladat. Eddig ugyanis a minket megelőző "nagy" nemzedékek általában valamilyen történelmi eseményhez kapcsolhatják magukat (pl. ötvenhatosok, hatvannyolcasok stb.). Nekünk egyelőre úgy néz ki, hogy nem jut ilyen nagy történelmi esemény, és nem kapcsolnak hozzánk egy évszámot az utánunk jövők. Pedig az ilyen nagy történések mindig jelentősen hozzájárulnak egy kor gondolkodásához.

Nehéz helyzetben vagyunk, mert nekünk még egy apró ellenség sem jutott, akit közösen gyűlölhettünk az egész társadalommal együtt. Paradox módon a mi "tragédiánk" az, hogy végre demokrácia van és nem diktatúra. Egy elnyomó hatalmat mindig könnyebb gyűlölni. Ez az ellenségkép komoly összetartó erő lenne számunkra is. Ha lenne egy különbejáratú ellenségiünk, akit úgy vehetünk hülyére, ahogy mi karunk, és akinek a háta mögött mi is összekacsinthatnánk cinkosan, mindjárt lenne valami közös bennünk.

Számomra a generációm legnagyobb bajának az tűnik, hogy nem tudott összehozni egy saját, mindent felölelő kulturális irányzatot. Ez egyenes következménye annak, hogy nincs egy meghatározó filozófiánk, egy - leginkább hozánk köthető - történelmi eseményünk, és nincs egy nagy mumus a fejünk felett. Nincs egy kimondottan ránk jellemző művészeti stílusunk. Ez a nagy hiányosságunk a Szigeten jól látszott idén is. Az elmúlt években a hippik élték reneszánszukat, idén a neopánkok uralták a mezőnyt kint a Hajógyári szigeten. Hiába, ez a divat.

Minket már csak a divat szab meg. És hogy kik irányítják ezt a divatot? Az biztos, hogy ehhez a részéhez nekünk nem sok közünk van. Mi csak követjük a menedzserek által diktált újabbnál újabb örületeket, melyek már annyira kifut-ladtak, hogy csak a közelmúlt nagy „slágereit“ képesek segítségül hívni, hogy valami „újat“ tegyenek le az asztalra.

És kik ezek a menedzserek, akik megszabnak minket? Apáink. A szüleink generációja, mely lassan a társadalom motorjává vált. Ők irányítják a politikai, gazdasági, művészeti életet. Ők vannak most soron, ők határozzák meg a mindennapjainkat. Ők azok, akik ellen lázadnunk kellene. A szülők által képviselt életstílust, életfelfogást kéne elutasítanunk nekünk is, úgy, ahogy azt a szüleink tették anno. De mi egy de-generáció vagyunk, másképp működünk. Elfogadjuk az elődök társadalmi struktúráját, és meg sem próbáljuk megváltoztatni azt az ifjúság örök idealizmusával. Emlékezzünk csak: tavalyelőtt is a Mcdonald's-ban olvastunk a Diákszigetről először hamburger-evés közben, amit az anyutól kapott zsebpénzünkből vettünk.

TÁG POFÁVAL SÜLTGALAMBRA VÁRUNK

Nem hordott még a Föld a hátán ennyi elkényelmesedett ifjút, mint manapság. Kényelmesen ülünk a karosszékben, amit a fenekünk alá tolnak, és bambán nézünk ki a világba egy kapcsolóval a kezünkben, csipszet rágeszálunk, és jéghideg Coca Colát szürsölünk, mert ez az igazi. és közben azon koptatjuk a kis agytekervényeinket, hogy miért kódolják az Emtívit. Magyarország legkedveltebb napilap-jában egyszer azt olvastam, hogy a magyar szülők kétségbe vannak esve, mert nem tudnak mit csinálni a kölkeikkel, amióta nincs Emtívi. Van ám elvárás velünk szemben. Addig jó, amíg bambul a gyerek, mert addig se csinál rosszat. Legfeljebb tovább hülyül.

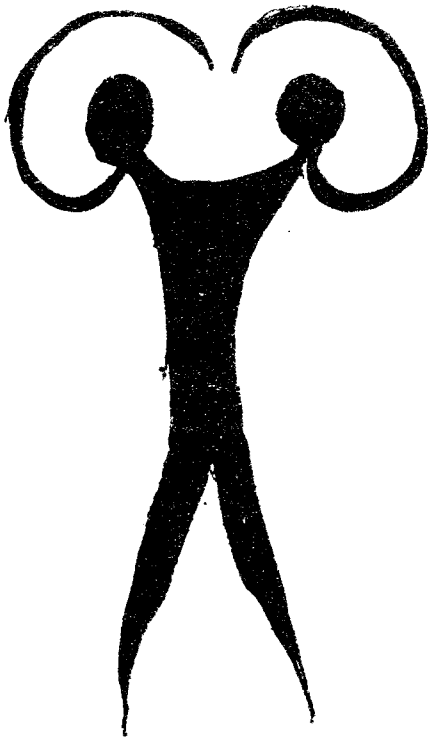
Lehet, hogy a fentiek némiképp túlzásnak tűnnek, de az biztos, hogy nincsenek komoly elvárások velünk szemben. Vagy ha vannak is, akkor is csak addig terjednek, míg a kedves szülő azt nem mondja, hogy „tanulj fiam, mert...”. Egyébként meg akár hülye a gyerek, akár nem, mindent megkap, amit csak a szülők megengedhetnek maguknak. Van, akinél az autó, a saját lakás „széria felszerelés”. Végül is ez a szülői mentalitás érthető, hiszen szüleink többsége a majdnem semmiből kezdte, az egyenszegénységben, ők még tudják, hogy milyen az, ha nincs. És melyik szülő ne szeretné, hogy az ő gyerekei ne ismerjék ezt meg?

Ez a fajta örökölhető ajándék-jólét elkényelmesített minket. Sokan észre sem veszik, hogy milyen tágra nyitott pofával várják a sültgalambot. Hiányzik a küzdelem az életünkből, ami - bármilyen furcsa, de - fontos dolog, mert csak így tudjuk értékelni a dolgokat.

Ez a hiány az értékrendünkön is látszik. Nem tiszteljük, ha valaki önerőből elér valamit, hanem csak azt mondjuk legfeljebb, hogy így is lehet csinálni.

Attól, hogy szinte mindenünk megvan, amit megkívánunk, nem lesz jobb. Sok szülő pedig ezt hiszi, talán azért is, mert ha mindent megad a csemetéjének, akkor pótolhatja a szeretetet, amit nem tudott megadni neki időben. Mi meg ülünk a saját kégliben, a saját autónk riasztóját hallgatjuk, és unottan szemléljük, ahogy mennek a dolgok a saját életünkben.

Aztán jön a buh, sok haver meg a többi. Felhőtlen szórakozás a szülők jóvoltából, mondván: hadd menjen a gyerek, ha egyszer fiatal!

FELFEDEZÉS

A Sziget talán egyedül egy dologban „verhetetlen”: az együttlétben. A találkozás örömét maradéktalanul biztosítja. Ez rendkívül pozitív a mai világunkban, ahol olyan közömbösen megyünk el egymás mellett. Bár ezt is sziget-szerűen teszi, de ez nem róható fel hibájának, hiszen csak egy hét, és nem egy egész év. A Sziget ebben haladó hagyományokat folytat, hiszen régen, még az átkosban is voltak hasonló fórumok erre a célra. Akkor ezeket építő-táboroknak és KISZ-táboroknak hívták. Itt apáink és anyáink nemcsak a munkával és az eszmével ismerkedtek meg, hanem az élet más területeivel is...

Most a Szigeten eszmee és munka nélkül csinálhatjuk ugyanazt, amit szüleink tettek akkoriban.

ESZMÉLETLEN

Szigetek ide vagy oda, én úgy érzem, hiányzik a nemzedékünk életéből a meghatározó nagy „esemény”, amiről egyöntetűen mondhatjuk, hogy ez igen, ez a miénk. Számomra a Sziget nem erről szól. Idén már divat volt ott lenni.

Mit életérzés, szabadság, lázadás? „Státusz-szimbólum”, vagy ha tetszik, sznobizmus.

És mégis, ha jellemeznem kéne a korosztályomat, azt mondanám, szigetnemzedék. Mert kik vagyunk mi? Divathullámlovások. Magányos harcosok, akik céltalanul lebegnek, és már a fáradtságot sem veszik, hogy egy kőszálalmot találjanak. Ez persze önmagában még nem baj, hiszen el lehet fogadni az elődök vívmányait. Csak ha már meg se kérdőjelezzük azokat, akkor van baj, mert még elhiszik, hogy jól van ez így.

Lehet, hogy forrófejű mitugrász vagyok, de én szívesen venném, ha végre azt látnám, hogy a mi korosztályunk is fejjel megy a falnak. Ehhez viszont pár dolog hiányzik. Fal még talán lenne, a magányos harcosokat is össze lehetne hozni, de ehhez eszközök is kellene. Nálunk ezek hiányoznak. A legfontosabb eszköz egy ártalmatlan világmegváltó eszme lenne. Szabadság, béke, szeretet meg ilyesmi. Ezek szép dolgok, csak hát általános az eszmevesztettségünk, nekünk már nem maradt egy szalonképes eszme, amelybe belekapaszkodhatnánk. És úgy néz ki, hogy a közeljövőben nem is várható, hogy felbukkan egy magával ragadó eszme, amely felbolygatná ezt a megkövült világot. Pedig ráférne már - igazán.

Túlzott elvárás lenne természetesen, hogy a Sziget mint valami messiás elhozza az élet nagy kérdéseire a választ. Tudom, nem is erre találták ki. De ha 26 évvel ezelőtt Woodstock (mint egy csúcspontja a hippikorszaknak) képes volt arra, hogy megtestesítsen egy világszemléletet, akkor talán a Szigettől (Eurowoodstocktól) is szívesen venné az ember, ha valami hasonlót tenne.

KŐKEMÉNY PIAC

Tulajdonképpen a Sziget a piacgazdaság egyik megjelenési formája. Végül is mindenkinek megfelel, mindenki megkapja, amit akar. A megrendelő, a fogyasztó, a kedves vendég, a szórakozó közönség megkapja a pénzéért, amit kíván: kaja, pia, csajok, fiúk, zene stb. Az eladó, a rendező, a szponzor, a fő szállítók sem járnak rosszul az üzletben. A termelő és a fogyasztó egymásra talált. Az üzlet megy, a pénz beszél. Kell ennél több?

Nagy Ákos - JP

A PERECÁRUS

2. rész

Magabiztosan lépett ki a térre. Hosszú, lók kabátját úgy csapdosja a szél, akár egy képregényhősét, és ezt ő pontosan tudja. Laza mozdulattal beletúrta barna hajlírjaiba, majd játszólag magabiztos lépéseket kezdett kihelyezni maga elé az útra. Tervei szerint egészen a szomszéd házig pakolgatja ki a lépéseket, szépen, kíméltén, egyiket a másik után. Főállásban rendőrnnyomozó volt, az igazság precíz harcosa, az szívényi Cionosz ősi ellensége, a Jók és Arfalanok védelmezője, mellékállásban pedig, nos...

"...A fiaro mindig is ilyen volt, ahogy mondja. De nem, nem volt az az elvakult álmódózó-típus. Mindig tudta, hogy mit akar. Istenero... egészen kis kora óta nyomozó szeretett volna lenni... (sír) ...bocsásson meg...

...nos mellékállásban pedig regényeket írt. De persze nem papírra. A fejében voltak meg a regények, és napról-napra bővültek. Főhősei mindig pedáns, hideg Humphrey Bogart-ok voltak, cinikus hősök, akik viszont a történel végén még a nőt is mindig elviszik. Öbbször gondolt már rá, hogy leírhatná ezeket, de sosem bírta rávenni magát. Ha leírja, akkor az egész végeles lesz, pedig a regények állandóan új részletekkel bővülnek. Néha azt gondolja, hogy ez nem is több regény, hanem egyszer az egész összeáll egy nagy művé.

"...úgy érte, hogy homokos? Dehogya! Sosem jött ki a lányokkal valami könnyen, az igaz, de attól még nem buzeráns! Nem... Egyszer... egyszer volt egy nagyon heves barátja. Tudja, majdnem egy hónapja tartott a dolog, amikor a lány otthagya... szóval... (a főványászéki pszichológus kérdez) Hogy mikor? Ó, hát ennek már több mint tíz éve...

Valami molesztált a fejében, ahogy út közben a regényeire gondolt. Érezte, hogy a mai nap folyamán valami olyanak kell történnie, ami rendkívül jól beilleszke bármelyik regényébe. A téren egy perecárust látott kóvályogni. Elmosolyodott, szeme elkalandozott, s játszólag a homokozóban pancsoló gyerekkopereg kötötte le egy pillanatra, gondolatai azonban azon az egyszerű és hétköznapi dolgon jártak, hogy milyen nevelésesen nézne ki Indiana Jones egy hatalmas perecet majszolva. Céljához érkezett, a Piztkos Fred nevű sörözőhöz. Odabent hideg tekintettel végignézte az embereket, keresett egy magányos álló-zugot, és rendelt egy sört.

"...az apja tanította meg. Akkoriban rengeteget biciklizett... istenero... (sír) doktor úr, én ezt nem értem! (kérdés) Hogy mit szeretett? Hát, amit a többi gyerek is... képregényeket, rágógumit, ilyesmit... (kérdés) Hát... talán a „percet... igen, a percet azt imádta. Megőrtült a perecért. De aztán ahogy megnőtt...

A harmadik sör után úgy döntött, hogy pontot tesz az ügy végére. Szarik az egészet, hiszen kurvára nem érdekli senkit. Még azt a vén ribancot sem, aki a kibaszott galambjaiba nyomja a kenyereket, nem érdekli a játszótéren a gyerekeket sem. Otthagytott a pulon egy ezrest, és kivágatott. Nem érdekelte az egész.

-Szia kisfiú, ajánlok egy tüzletet! - szólított meg egy srácot, aki éppen a bringáját tisztította.

-Köpi le! - főhőstünk agyát előntötte a mérég.

Kicsit később, amikor a tér már kiürült, már a biciklin ült, és vidám volt. Nem magabiztos, de boldog. Meglátta a perecárust, és megállította.

S.F.

(Folytatás következik)

Vitéz Preiszner Miklós Stb. ötletei

Hétköznapjaink?

Tóth Béla, vízvezetékszerelő egy nap eladta budapesti lakását, és írt egy levelet nagyszüleinek az Alföldre, hogy másnap érkezik. Beszerzett néhány ásót, egy légkalapácsot, csákányt, dinamitot, vésőket, kalapácsot, és felszállt egy vonatra. Még visszanezített a városra, ahol egykor élt, de nem keseredett el egy csöppet sem. Délután négy óra körül érkezett meg, nagyszülei pörkölttel, nokedlivel, uborkasalátával és borral várták. Ő evett egy keveset, majd kiment a kertbe, visszanezített nagyszüleire.

- Minden rendben lesz - szölt, előszedte a felszereléseit, majd elszánt arccal ásni kezdett. Teltek-múltak a hetek, és ő csak ásott és ásott. Egyre kevesebbet jött ki a gödörből, a létfenntartáshoz szükséges cikkeket (víz, élelem) is nagyszülei dobták utána, úgy kétnaponta. Egyszer nagymamája megjegyezte, hogy nem hallja már, amikor a csomag megérkezik a gödör aljára. Férje csak rázta a fejét és mosolygott...

Egy év alatt szinte el is felejtkeztek unokájukról, bár a gödröt nem temették be, kegyeletből. Négy év múlva levelet kaptak. A bélyegen egy kenguru volt:

Apóca, Anyóca!

Jól vagytok, majd jelentkezem...

Remélem ti is jól vagytok!

Béla

Haláluk előtt még látták egyszer Bélát a tévéban is. Egy férfi állt mikrofonnal a kezében a Fehér Ház előtt, mikor megbomlott mögötte az aszfalt. Béla kidugta a fejét, "Sorry!" - szölt, és visszamászott.

Néhány esztendő alatt már megszokott hírré vált a világ minden táján, hogy Béla ismét megjelent valahol, és ez szinte sehol nem okozott problémát (kivéve Franciaországot, ahonnan csempészés vádjával kiutasították; Kubába pedig elfelejtett vizumot kérni).

Stasztikák szerint már legalább húsz éve ásott, mikor a Nemzeti Múzeum lépcsőjén rátaláltak. Sovány volt, fáradt, és kiábrándult. Kezében szorongatta a Szent Grált, a Necronomikont, Buddha bal hátsó négyes fogát, Szent István bal kezét, és néhány egyszerűbb tárgyat (többek közt Bill Clinton kedvenc tollát, Teréz anya protézisét és Szaddam Husszein kocsikulcsát).

- Elkúrtam az életem, ez az egész kútásás egy hatalmas szópás... Éhes vagyok...

Állatok

"Kedves Barátom!

Néhány kihallgatott beszélgetés alapján kiderítettem, hogy van még egy hely a Földön, ahol az emberek úgy élnek, mint rég. Ezért írok most neked, mert tudom, te is ott élsz. Te vagy az egyetlen, akiben bízhatok. A segítségedre van szükségem...

Alig vettem észre, ahogy a világ változott körülöttem, nem tettem semmit, nem menekültem... Ma már, azt hiszem, túl vagyunk a világvégén.

Ne haragudj, hogy zaklatlak, de végem, ha nem segítesz. Először egy tévéshowban láttam W.H.-t. Mint elismert pszichiáter nyilvános kísérleteket mutatott be kéthetenként. Először egyszerű, primitív bemutatókat tartott az emberi agresszivitásról, demonstrálta, hogy egyes csoportoknak mekkora fájdalomra van szükségük bizonyos dolgok megtételéhez, stb...

De az embereknek ez nem volt elég, sőtét titkokat akartak és halált. Rövid szünet után a show új produkcióval jelentkezett. A kísérleti alany egy szobában ült egy székhöz kötözve. Jobb kezében egy gombot szorongatott, melynek segítségével nagyfeszültséget vezethetett saját testébe. Egy hangszóró ötmásodpercenként feltett egy kérdést, amire azonnal, őszintén felelnie kellett, ellenkező esetben a rá kötött hazugságvizsgáló jelet adott, és azonnal kivégezte. Ha egy kérdésre nem akart válaszolni, megnyomhatta a gombot. Azt hitte, a kérdéseket W.H. teszi fel. Tévedett, egy berendezés ellopta a tudatalattijából azokat a kérdéseket, amelyektől legjobban félt, így minden kérdést saját magának tett fel, és mindegyik az adott pillanatban a legszörnyűbb volt, amit csak elképzelt.

Szinte kivétel nélkül mindenki megölte magát fél órán belül. Így a műsoridőbe kettő is belefért. Ha valaki, mondjuk, negyven percig húzta, a maradék negyedórában reklámokat sugároztak...

W.H. leírt egy elméletet, miszerint az emberek azért nem képesek békében élni, mert ellenőrizhetetlenül különbözőek, és túl sok titkuk van. Egy húszfős stáb segítségével

kidolgozott egy módszert az emberek koordinálására, és egy év múlva a világon mindenütt ezt a módszert használták.

A szaporodási laboratóriumokban intézték, ellenőrizetlenül nem is születhetett senki, hisz a nők képtelenek voltak szülni. A személyiségeket a WH66 nevű cég gyártotta és vette fel kártyákra. Ők végezték a műtéteket is. Minden ember fejébe lemezmeghajtót szereltek, ide lehetett helyezni a személyiség-, az információs- és érzeti kártyákat. Minden ember egy életre egyetlen személyiségkártyát kapott, hivatalosan egyedül W.H. táplálhatott magába több kártyát. Az ő agya folyamatosan egy számítógéprendszerhez van kapcsolva, amelybe az összes eddig legyártott karaktert betáplálták. W.H. agya és a rákapcsolt rendszer rádiókapcsolatban van mindenki meghajtójával, így senki sem tudhatja, hogy éppen ő gondolkodik vagy W.H. (ha egyáltalán tudna e rendszer létezéséről). Így azonban mindenki, aki él, azt hiszi, hogy van saját akarata...

W.H. csak gondol valamit valaki helyett, az megmagyarázza magának, és megteszi. Például ha W.H. valakit meg akar ölni, akkor akik ezt megtették helyette, úgy emlékeznek vissza, hogy az áldozat régi vetélytársuk volt, aki tönkre akarta tenni őket, stb...

(Emlékszel még a "régis szép időkre"? Én igen. Az a baj, hogy csont hülye ez a toll. Ezek arra vannak, hogy... Tudod te is.)

Most már mindenki cserélgeti a kártyáját. Arcról nem lehet tudni senkiről, hogy kicsoda. Ez az egyetlen szórakozás. Érzeti- és személyiségkártyákkal új tapasztalatokat szerezni, tápos kártyát készíteni... Persze akit rajtakapnak, elveszik a kártyáját, és viszik a Darálóba. (Tudod, onnan látják el élelmiszerekkel az embereket.)

Én nem programokat használok, én azt mondom: a sav megtisztítja a lelket. Én egy Kóza vagyok, nincs kártya a fejemben, mint azon keveseknek, akik a Nagy Városon kívül élnek. De én is nekik dolgozom. Kártyákat adok el és információkat. Egyébként vadász vagyok. Egy furgonnal mindennap bejárom a városon kívüli területeket, és az árut elviszem a Darálóba...

Errefelé az emberen kívül más jószág nem él meg. Láttunk mi már együtt szebbeket, és most lásd, ez van. Így volt aznap reggel is. Elkezdtem a napot, beszálltam a furgonba, elmentem a

legközelebbi településig, ahol Kószak és olyan számkivetett kártyásfejük éltek, akiket még nem tudtak feldolgozni a Darálóban, és várólistán vannak. Kiszálltam a kocsiból. Élveztem, ahogy a szél az arcomba fúj, lobogtatta a hajamat. Megigazítottam a napszemüvegemet, és odamentem az első szembejövőhöz. Mosolyogtam, közöltem, hogy éhes vagyok, s mikor menekülni akart, karmokat növesztettem, kitéptem a szívét. Még dobogott a kezemben. Belepréseltem a számba, majd feltéptem áldozatom mellkasát, kiszakítottam az aortát, és arcom áztattam a vérben. Egész fejemet behelyeztem a testbe, haraptam, nyeltem a májat és a tüdőt, majd a jóliakottság kellemes érzetével távoztam, és munkához láttam.

Mikor már vagy húsz test volt a furgon hűtőjében, elindultam a Darálóhoz lepakolni, de útközben feltartóztattak a WH66 Elhárítás emberei, és nem tudtam elmenekülni. Egynek kinyomtam a szemét, még mindig az ujjamon van.

Kártyát akarnak a fejembe szerelni. Azt hiszem, lebuktam a kártyakereskedelemmel.

Segíts rajtam! Nem akarom zsebszámláló-gépként végezni! Ne haragudj a tréféért, de nagy szarban vagyok. Nem akarom, hogy fejkavarás közben arra kelljen ügyelnem, nehogy kitépjem a kártyát a fejemből...

Siess, és hozz valami csokoládét meg sört, ha nálatok még van.

És dohányt...

Előre is köszönettel,

Barátod:

XXX(tudod ki)"

A minap ezt a levelet kaptam a Béletől. Nehéz volt megtalálni a kórházat, ahol van, mivel elfelejtette a levélre ráírni a címet. Mikor beértem, megkerestem az orvosát, és megérdeklődtem, mi történt.

- A Látnokot keresi? Tegnap találtunk rá, miután néhányan jelentették, hogy molesztálta őket. Zsebében néhány telefonkártyát rejtgetett, amiket szemtanúk szerint rendszeresen a Nyugatinál cserélgetett. Szerencsételen nagyon meg volt ijedve. Nem tudtunk kiszedni belőle szinte semmit. Össze-vissza beszélt. Mintha egy bizarr jövőképet emlegetett volna. Órákig nem tudtuk megállapítani, mi lehet vele. Ön mikor beszélt vele utoljára?

- Ugy fél éve... És most hogy van? - kérdeztem.

- Meghalt.

- Mi történt?

- Ebben az esetben mond önnek valamit az, hogy szívbémulás?

- Igen, azt hiszem...

Orgonás János:

Ősi eredetű technika a költői művek élvezésére

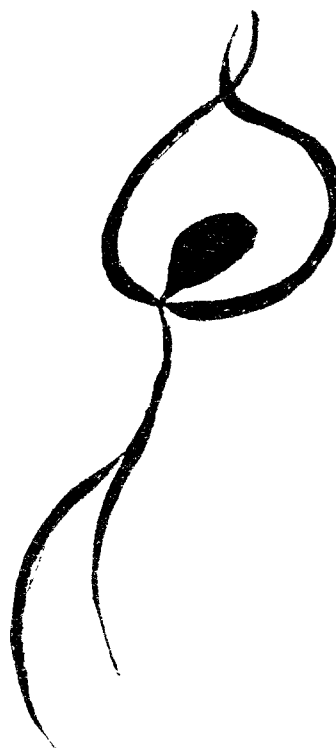
(részlet)

...Az elmélet alapjában véve meglehetősen egyszerű. Először vesszük a mű érettségi hányadosát, hozzáadjuk a sorok számának gyökét, és kivonjuk belőle az első sorban található magas magánhangzók számát. A kapott összeget milliméterben megadott hosszként kezeljük, s húzunk egy ilyen hosszú szakaszt. Ezt a jövőben nevezzük A-nak. A következő lépésben a költő édesanyjának nyelvhosszát szorozzuk a költő életkorával és a sorok számának reciprokával, kivonunk belőle 126543873-t, és elosztjuk a mű hangulati szorzója/Pi (3,14 stb)-vel. Ezt a számot fokként kezeljük (a jövőben nevezzük Alfa-nak), és rámérjük A-ra, majd elmetsszük négyzetgyök A plusz 64,52-vel. A kapott pontot összekötjük A szakasz két végpontjával, és vesszük az e háromszög köré írható kör sugarának 12. hatványát, majd kivonjuk belőle a vers páratlan soraiban található zöngés és zöngétlen magánhangzóinak különbségét és azok 9. hatványát és a kapott szám mínusz négyzetgyök cos Alfa plusz 116 egyenlő a szám kulturális értékével. Orgonátumban...

Gróf Darlóczy Schwarcz Elemér versei

RÉT

Hazám deli réttye,
üde s való, nem
látomás vagy hasonló.
Nem oly retty, mi
Áruló, s az ígéretet
lebbent tova szél
hátán izzó
Szív ébred...

AIKAMON VIRÁGZIK...

*Ajkamon virágzik csordult élet,
Buzgó nedve megyekvő tajték,
Lepve döngget izzongó vasat,
Lel, ki talál...*

*Vértem, ha fény szorong
Busongó halál odvában,
Ha léptem izzékony
S veszendő, mint a
Somály...*

*Sol a közel távol, ott
Mlékony sóhaj nem
Tűnik, derengő s reszketeg...*

*Mert megjártam mind, mi
Az Umbrán innen s túl van,
S veszett száz büszke
Trón, könnyeseppnyi
Út, min lépni irtózat,
És a fedetlen emlékek
sovány, kusza gyöngyöre.*

*Tudom már: az él nem
Lát Szelén kapuin zord
Követ, míg az ferény szó
Fészekké lesz önnön
Keszendő hantján,
A lét emelt vizein, habzó
Úde nedű az élet,
Hulló, veres izzása,
Hisz végtelen, örök
Az, mi, ha kell: patakká
Lebben, túl a Vég Tengerén,
És a félelem reszkető könnyein.*

*Sát feledj, hallgatag fájdalom
Rőt csaholása!
Engedj, veszett árnyak halott
Szerelme!*

*Vessz, nyerge hon
Csillám tekintetemről!
Járjon zengő csödületté
A felejtés hangja!
Égjen bús köddé a rettenet
Fátyla!*

*S ha így jő hontalan
Lidércek ködös látja,
Jzzon homlokomon, az ármány
Csendjén is át,
Tört pillantások tétova
Pecsétje
...*

*A kehely nem csordul többet
A hullám sziklává lett Zordon
Kapuinál...
Vérem nem áraszt többet
Vonagló, pezsgő kéjt...*

*A pálcát eldobom, vigye
Az ár!
S mert nem jő a vég
Hulljon Hold rőt maszkja,
Sápadt keresveteg
Arcomra!*

Két kritika egy előadás

A költő élete és halála

A darab, mint olyan...

1995. november 22. szerda. Az A25-ben totális teltház, no oxigén, no cukor. És a darab, amely az ezredvég egy új stílusirányzatának alpműve (lesz). Két. napjainkban a fiatalok körében nagy népszerűségnek örvendő irányzat, az abszurd humor és az alternatív színház briliáns ötvözete. Én ott voltam. És ti is ott voltatok. Mi asszisztáltunk a szülésnél, szemtanúi voltunk az új irányzat létrejöttének, melynek neve: preisznerizmus. Jóval több ez egy egyszerű műfajkeveredésnél.

A darab rendkívül erőteljes filizófiai és metafizikai hátországa maga a szerzői egyéniség. Egyrészt nagyszerűen rávilágít az irodalomkönyvek nagyjainak sablonos, sematikus, már-már közhely-hegyekké redukálódott életútjára és hitvallására, mely minden korban, mint megannyi katartikus "szülői" példa, kitörölhetetlen és kikerülhetetlen sátáni csapdaként kísértett az ifjú művészeltek tudatalattijában, talán ezzel spontán módon is, de kivételülve azok sorsára. ... A főszereplő által bejárt út nagyjából ennyi, bár valójában nem ez az esszenciális mondanivaló.

A mű korántsem a rég elhunyt költőfejedelmek iránti naiv rajongásról szól, inkább napjaink ún. "magas" kultúráját, a szincerizált művészetet és az azt képviselő személyiségek sorsát szatirizálja. Lényegében a kilencvenes évek magyar human elit értelmiségének keserű életérzését, értelmetlen izolációját és cinikus hozzáállását parodizálja, ezt testesíti meg a tudós, a narrátor és a nagy kortárs, kiemelve, hogy a magyar művészvilág túlságosan konzervatív és öntelt nemcsak ahhoz, hogy egyáltalán megpróbálja a tömegekre hatni (sérti a büszkeségét), hanem még ahhoz is, hogy az ifjú tehetségeket úgy fedezze fel, hogy ne a saját szájíze szerint kategorizálja, amíg a posztumusz alkotások iránti érdeklődése már a sznobizmusig fajult. A múlt, a múlt múltja és a jelen egybefolyik a műben, hogy ennek a világnak a válságát szemléltesse. A már eltávozott nagy egyéniség és azok, akik most belőle élnek. A művészek és elemzőinek klasszikus, örökérvényű kontrasztja.

A mű didaktikus. A szereplők a darab banális attribútumaivá avanszáldottak, absztrakt jellemparódiák. A fő mondanivaló pedig: az izmussal rokonítható totális antitézis, de ez egyben dühödt kirohanás is a nihilizmus ellen. Ez a preiszneri dialektika: az individuáció mindenek felett állóságát nyíltan kinyilatkoztatja, de ez részéről azt is jelenti, hogy a passzivitásnak és az asszimilálódásnak az egyén részéről történő elvetése jelent csak egyet az individuum létevel, ellenkező esetben az magában hordozná saját pszeudo mivoltát. A tanulság az, hogy napjaink posztkommunista, kvázi-demokratikus, jóformán már timokrata világában a fő kihívást ez a válaszút elé állás jelenti, nemcsak a művészember (bár elsősorban rá vonatkozik), hanem az átlagember számára is. A darab szerzőjéhez hasonló fiatal magyar (és nem csak a magyar) művészek a pénz, a magánéleti problémák, a giccskedvelő (közönség-es) közönség, a rájuk féltékeny, de haláluk után belőlük tőkét kovácsoló farizeuskodó művészvilág és elsősorban önnön betegesen emocionális és szenzitív egyéniségük többszörös szorításban (lesznek) kénytelenek leélni életüket.

Kérdésemre, hogy van-e még egyéb darab is a Szerző úr repertoárjában, Ő a következőket felelte: "Én a magam részéről nem igazán kedvelem a színházat, mint

előadásformát. A színpadon három dimenzióban játszódik a cselekmény, holott az én művészetem maga a negyedik dimenzió."

...és az előadás

1995. november 22. szerda. Az A25-ben totális teltház, no oxigén, no cukor. Tavaly már láttam. Akkor nagyon jó volt. Azt mondták, most még jobb lesz. Lesz ám!

A tavalyi amatőr produkció után, most legalább félprofi lesz. Csalódtam. Kissé. És nem azért, mert már egyszer láttam, bár kétségtelen, hogy innen az én viszonyítási alapom, hanem azért, mert ezúttal megállapíthattam, hogy a tavalyi volt a félprofi és ebből lett az amatőr produkció. Az iGRictől lenyúlt díszletek, melyen a költő édesapja szemmel láthatóan buzgón nyújtózkodik fölfelé, hogy arcát láthassa a közönség (magasabb emberre méretezték), a narrátor és a tudós néha enyhén szólva túljátszotta a szerepét, néhol meg érthetetlenül beszéltek, a főszereplő pedig jócskán alulteljesít tavalyi zseniális alakításához képest. A darab szerzője a színpadon. Nem tudom mi baja volt, de írói géniusza nem transzformálódott színészi tálentummá akkor és ott, egyébként biztos van neki (ismerem). A piásüveget és a színpadi elrendezést viszont valóban pozitívként említhetem, de ez nem mentesíti őket semmi alól.

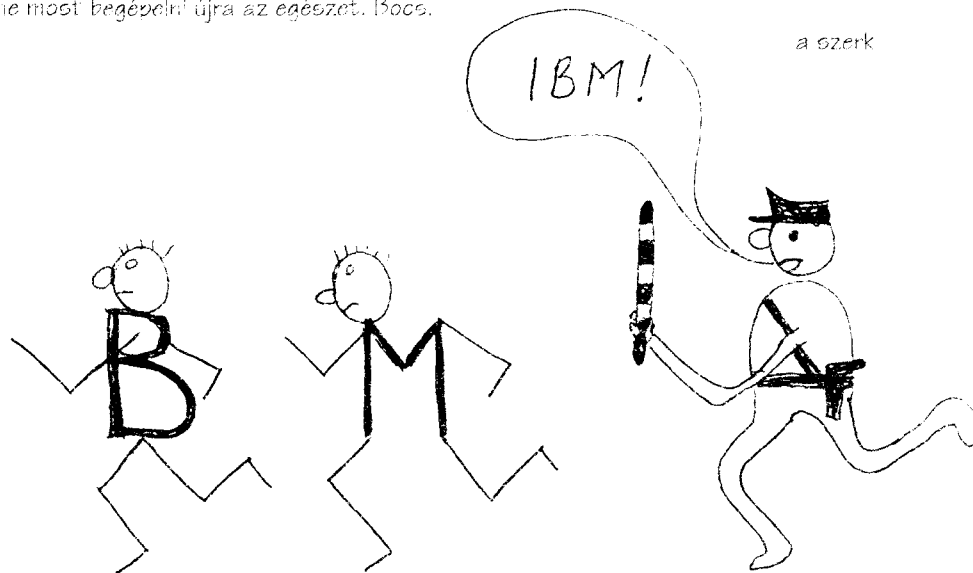
A színészi játékok és/vagy a szereposztás engem speciel zsenirozott. Többet vártam tőletek. A nagy egyéniségek momentán dilettantizmusa sugárzott a színpadról. A hangszóróból pedig az egyébként rendkívül jól kiválasztott, odaillő zene hullámozása (a technikus sokszor nem találta meg a megfelelő hangerőt). Ennyi próba után, gyerekek!

Az iGRic rátok vert.

Fehér Tamás

Kedves Tamás!

Láthatod, a cikked változtatás nélkül jelenik meg. Még a kért javításokat sem végeztem el. Igen, mert lefagyott. Elszállt. Te pedig elvitted a lemezedet - én adtam vissza. Nagyon rossz lenne most begépelni újra az egészet. Bocs.

SAFARI

Ajánló oldal

Tulajdonképpen biztos, hogy már mindenki hallott, látott vagy olvasott valamit a Gansendorfi Safari- és Kalandparkról. De lehet, hogy még nem mindenkinek volt ideje, pénze, esetleg kedve elmenni oda. Nekik szól ez az ajánlás.

Igaz, hogy a Bécestől alig 30 km-re levő park most (okt. 30-tól) éppen zárva van, de áprilistól újra várja a vadon élő állatok iránt érdeklődőket. Lehet ott látni (jobb esetben) oroszláncsaládokat húsmarcangolás közben, illetve hempergő elefántokat. Ezek és az ehhez hasonló pillanatok élményt szerezhetnek gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt. Még akkor is, ha valakit kevésbé érdekelnék az állatok. De hát miért ne érdekelnék?

A Safari-park még akkor is tud újat nyújtani meg-megújuló show-műsoraival, ha valaki már nem először jár ott. A kígyó-show, az akapucói halálugrás 50 méter magasból, a fehér tigrisek, a fóka-show, továbbá a kaland-park videójátékaival, óriáscsúszdájával, gumiköteleivel, drótkötélpályájával stb. feledhetetlen élményt és kikapcsolódást nyújt.

Szóval ha van kedved, időd, pénzed és haverok, akikkel elmenj, akkor irány (áprilistől!) a GANSENDORFI SAFARI-PARK!

B. Annamari - MÁS

Gregor Judit lova

ALUDJ CSAK, ÉN ÁLMODOM

Lucy (Sandra Bullock) életéből valami hiányzik. Bár sokakkal ellentétben van lakása, sőt macskája is, ám ezenkívül semmije. Igaz, munkahelyén remekül érzi magát, olyannyira, hogy rendszerint az ünnepeket is benn tölti, de azért a haverszámba menő kollégák mégsem pótolják a nagy Őt. Semmi sem magyarázza, a helyzet mégis az, hogy Lucy magányos. Egészen addig a pillanatig, míg halálosan bele nem szeret egy nagyszerű férfiba, akit nap mint nap lát a munkája során a metróban. A probléma csak az, hogy az életben nem szóltak még egymáshoz egy szót sem. Lucy rajongása így minden bizonnyal plátói maradna, ha választottját egy alkalommal nem zsebelnék ki, és egy arra haladó szerelvény alá nem löknék. Hősrünk természetesen habozás nélkül a segítségére siet, és megmenti az életét. Ezt követően pedig gondosan látogatja a kórházban kómában fekvő szép idegent.

Nem csoda hát, hogy mindenki a balesetet szenvedő férfi menyasszonyának hiszi. A fenti körülményeket tekintve a fatális tévedésnek Lucyn kívül senki sincs tudatában. Az eszméletlen fiatalemberről kiderül, hogy Peter C-nek hívják. Népes és roppant összetartó családjában azon nyomban a keblére öleli a vélt arát. Boldogan ragadják meg az alkalmat, hogy a családi fészekből kirepült Peter körül - magatehetetlen állapotát kihasználva - ismét szorosra fűzzék a rokoni szálak átláthatatlan szövevényeit.

Lucy egy szempillantás alatt a családi karácsony kellős közepén találja magát, tagadhatatlanul új szint hozva ezzel a ház életébe. Persze gyakran érez bűntudatot a félreértésen alapuló kiváltságos helyzet miatt, de mindezt feledteti vele az a melegség és szívéllyesség, amely feléje árad. Családra talál végre, amire már olyan nagyon vágyott. A kacifántos helyzetből, úgy látszik, nincs kiút. Ráadásul Peter bátyja, Jack megsejt valamit. Lucy pedig minél többet tud meg állítólagos jövődőléről, egyre inkább úgy véli, Mr. Tökéletes talán mégsem a nagy Ő. Ahogy megpróbál kitérni Jack keresztkérdései elől, lassan-lassan ráébred, hogy mély vonzalmat érez a gyanakvó fivér iránt.

Kétségtelen, hogy Lucy alaposan benne van a slamasztikában, s a bájos fiatal lány egyelőre még csak gondolni sem mer arra, hogy mi lesz, ha erre a Cailagham család is és Peter is tudatára ébred.

A járóld oldal

Rigó lett ő!

Az első felvonást még csak el lehetett viselni valahogy, akkor még csak az fogalmazódott meg bennem, hogy minek, hanem ami a második felvonásban nem történt, az volt ám csak a semminél is sokkal rosszabb.

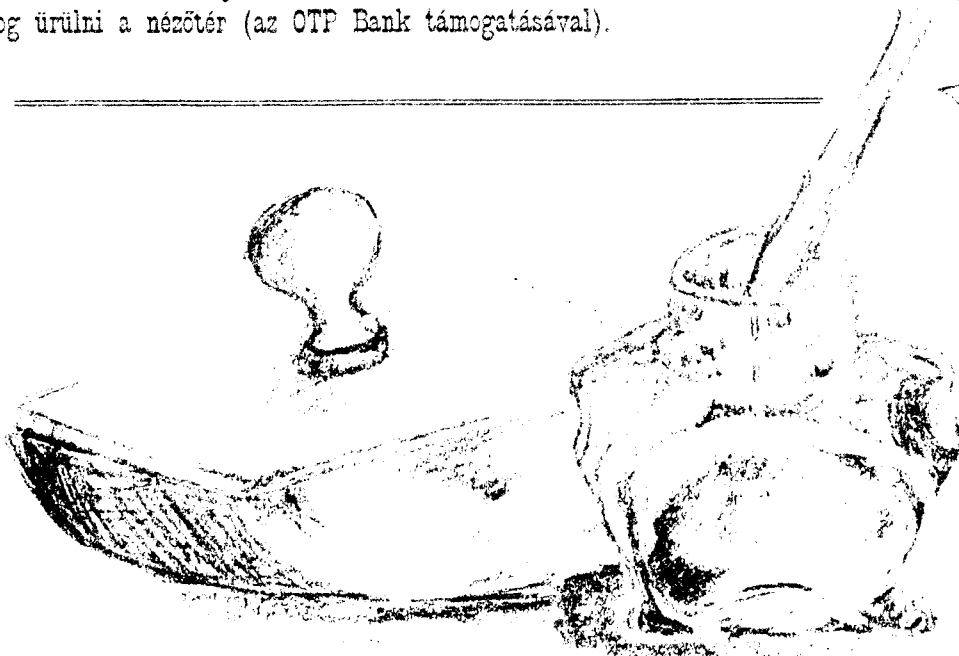
Zsótér Sándor próbálta színpadra vinni Victor Hugo: A király mulat vagy Verdi: Rigoletto (vagy mindkettő, vagy egyik sem) című műveinek kivonatát vagy áthuzatát, sűrítményét vagy hígítmányát. dalszínházi illetve prózai illetve maga sem tudja pontosan milyen formában, vagy inkább forma nélkül. (Pedig ez csak a meghatározás akart lenni!)

Ha ezt olvasná szegény, bizony le lennék nézve, mert az előadásból úgy tűnt, van neki olyan meggyőződésféléje, hogy ő nagyon tud. Ha mégis szóba állna, biztos, hogy az általam „vagy”-gyal elválasztott meghatározásfélék közül egyet sem választana, hanem valami nem is harmadik, hanem inkább pl. ötödik változatot vázolna fel, de azt nagyon-nagyon, mint aki tudja, mit beszél, mintha tényleg lenne itt pusztán ötletromancn kívül bármi. Egy kicsit úgy éreztem magam, mintha végig kellett volna nézmem, hogyan kap egy gyerek villanyvasutat, amit aztán pusztán szeszélyből rögtön paros lábbal tapos szét, mondván ez az övé, azt csinál vele, amit akar.

„Ha az asszony ingatag, ...” - Ezt szintetizátor kísérettel, picit sem zenei hangon énekelte Csankó Zoltán.... - s ez csak izelítő...

Két színész jutott eszembe. Kulka János, akinek volt szerencséje Rigoletto szerepét megkapni. Sajnálom Őt, mert amit csinált, jónak indult, csak aztán a második felvonás „tragédiája” (mindkét értelemben) körül úgy ott maradt instrukció nélkül, mint akinek azt sem mondták meg, mit játszanak ma este. A másik vesztos Miklósi Ferike (az egyik „úr”), a Radnóti állandó statisztája, aki talán ekkora szerepet még sosem kapott. Ő az a megszállott, aki az alapján szeret vagy nem szeret egy előadást, hogy mennyit van benne színpadon. Hát itt most valódi szöveges (mi több: énekes) szerepet kapott végre, mégsem fogja szegény sokszor játszani.

A Radnóti (valaha) Színpad (ma már Színház) egyszer már kialakított magának egy tisztas polgári nézőközönséget, akik szerettek ide járni, akik tudták, mire számíthatnak itt. Lassan újra megtanulják, de akkor ki is fog ürülni a nézőtér (az OTP Bank támogatásával).

Ajánló oldal

Katona Jó...?

A Katona József Színházba úgy megy az ember, hogy megadja a kellő tiszteletet, hiszen éveken keresztül ez a színház volt a kirakat, a kaposvári laboratórium budapesti megfelelője. (Volt is ingázás a két hely között bőven.) Bennem különösen nagy a tisztelet, ha Ascher Tamás a rendező, mégiscsak Ő rendezte az utóbbi évtizedek meghatározó Csehov bemutatóját, a Három nővért. S aki „Csehovot” így tudja, érti, csinálja, az valóban tudja mesterségének....

Talán éppen az imént leírt és az ehhez hasonló sorokat unta meg a mester, elege lett az ajnározásból, a „nagy Csehov rendező” titulusból, és gondolt egy nagyot: „Formát bontott.” Színházat csinált a színházról, annak belső életéről, az instrukció és szöveg nélküli színészről, aki persze közben „önmegvalósít”, az asszisztensről, aki végrehajt, a kellékesről, aki fásultan csomagol, az ügyelőről, akiről leperreg a művészi szeszély, az unatkozó világosítóról, a (mindig) vagy hangos vagy halk hangosítóról, a közönségről, aki mindennek bedől, és a rendezőről, akit a fene esz, ha nem úgy spontán az előadás, ahogyan azt ő spontán gondolja.

Szóval „Ma este improvizálunk”, így az előadás címe, a „formabontás” jegyében.

Az első öt percben én is a „bedőlős” közönség része voltam. De hamar kiderült, szó sincs improvizálásról. Hát jó, ha nem, nem. Akkor ez „így van csinálva”, tehát ilyen az előadás, a színészek azt játsszák, hogy improvizálnak...(De akkor is, miért nem...?)

A színészek azt játszották, hogy egy Pirandello-darabot játszanak el a rendező sajátos elképzelésének megfelelően - improvizálva. Tehát volt darab, csak ugye „bontjuk a formát”, s mivel az eredeti mű is a színházzal (operával) foglalkozott, hát ez nyújtotta az alapot ahhoz, hogy a ma színházán eltöprengjünk. *Apropó opera: Jártam a Radnóti Színházban is. Kétszer egymás után. Nem fogjátok eltalálni, mit láttam: Mind a kétszer egy-egy operát. A Radnótiiban./* Az ötlet (már ami az Ascher-darabot illeti) nem rossz. *(A másikról talán később, amikor már vérszemet kaptam.)* Az első felvonásig ki is tartott, (háromnegyed óra) de a második felvonásban már komolyan unatkoznom kellett (másfél óra).

A színészeknek itt már tényleg „nagyot” kellett volna alakítani, mert - az eszmei mondanivaló szerint - száműzték a formabontást, az esetlegességet, a támasztalanságot, és tették a dolgukat: játszottak. Itt kezdődtek a nehézségek, mert miután elkényeztetették a nézőket a színpadon való fesztelen kacagtatással, hát nem akármilyen színészi feladat az előadást „színháztragédiává” alakítva megkönnyeztetni őket. Nem is sikerült!

Itt vannak ezek a fiatal színészek, akik átvenni hivatottak a színház hajdani nagyjainak a helyét. Lelkesek is nagyon, nem kímélik magukat, mindent beleadnak. Ettől aztán mérhetetlenül „lelkes” lesz az egész, amit csinálnak, csak sajnos ezzel együtt hivalkodó, „hangoskodó”, ripacs, ha másképp nem megy, szóval jóindulattal is csak éretlenkének nevezhetem játékukat. S a legjobban az bánt, hogy még különbséget sem nagyon tudok tenni köztük. Máté Gábor és Bán János, a két megmaradt „Katonás” hiába küzd. Az előadás ilyen arányokkal nem menthető. Még Haumann Péter sem képes erre, mert az a három perc, ami az övé, hiába nagyszerű, hiába itt értem meg, miről szól az előadás: kevés...

Pedig igazán tetszik az ötlet, ha nem improvizáltak (vigye el a kánya!), akkor is. Ascher látszólagos aránytévesztése sem volt az, mert ha el tudják hitetni a színészek a fájdalmat, a gyöttrődést, a szenvedést, akkor nem szenvedek és gyöttrödöm magam. (Legalább is nem az unalomtól.)

Nem ugyanaz már ez a KatonaJó. Talán ha a régi színészek, akik a Csehovot játszották, itt lennének...

HKOZ

Pokoli érzés

Jtt állok a Pokol kapujában
és előttem pereg az életem:
arra gondolok, mit vétettem,
és mit miért tettem.

Sehol nem látok ismerőst,
hisz ők tán nem itt vannak:
a naivság, jószívűség,
ide a Pokolba juttat!

Ne kívánd, hogy jó
legyél az életben;
felesleges, a többiek döntenek,
majd felelted.

És ha idealizálsz
a világot és magad,
nem lesz senki
s egyedül maradsz.

Jtt állok a Pokol kapujában
és előttem pergett az életem:
most már tudom, mit vétettem,
s mit miért tettem.

Gigi

A hírnök

Egyre sötétebbek a reggelek. Egyre nehezebben szedem össze magam. Egyre többet késem. Ilyenkor kénytelen vagyok rohanni, hogy utolérjem magam.

Ma sem történt ez másképp. De tegnap...

A tegnap szokatlanul nyugodtan indult. Semmi rohanás, minden a legnagyobb rendben ment egészen addig, míg ki nem léptem az ajtón. A bőrömön éreztem, hogy megint eggyel vékonyabb pulóvert vettem, mint amit kellett volna. Némi borzongás után túltettem magam ezen, bár minden lélegzetem az orrom alá dörgölte, hogy más idők járnak már.

Szóval becsaptam magam mögött az ajtót, úgy, ahogy ezt máskor is szoktam tenni, amikor rohanok. Miközben a kulcsom után matattam, szokás szerint lenéztem az emeletről a térre. Szokatlan látvány fogadott. Szemközt a házunkkal a lámpavason egy fekete madár ült. Ott ült és nézte a nagy házakkal körülvett teret. Mindezt úgy tette, mint tulajdonos: háttározottan, magabiztosan, mint akinek világéletében a lába előtt hevert a tér.

Fenséges látvány volt, mégis elborzasztott. Volt valami félelmetes abban, ahogy ott trónolt. Megbabonázva néztem. Lábam földbe gyökereztek, és már nem volt érdekes, hol a kulcsom, mert hirtelen rám nézett az eddig szoborszerűen merev madár. Vértagyasztó volt, ahogy összeakadt a tekintetünk. Láttam a szemében, hogy ő itt az úr. Csapzott, sötét tollain nyomot hagyott a nagy út, ami mögötte van. Rá volt írva, hogy hosszú idő után jött meg. Visszatérő vendég. Láttam már itt hozzá hasonló fekete madarakat, de ez most valamiért más volt, mint az előzőek, akik időről időre megjelentek, majd eltakarodtak. Ez a nagy fekete madár ezen a hűvös, ködös reggelen jelentést hordozott számomra. A téli hírnöke volt. Téli álmomból ébresztett föl.

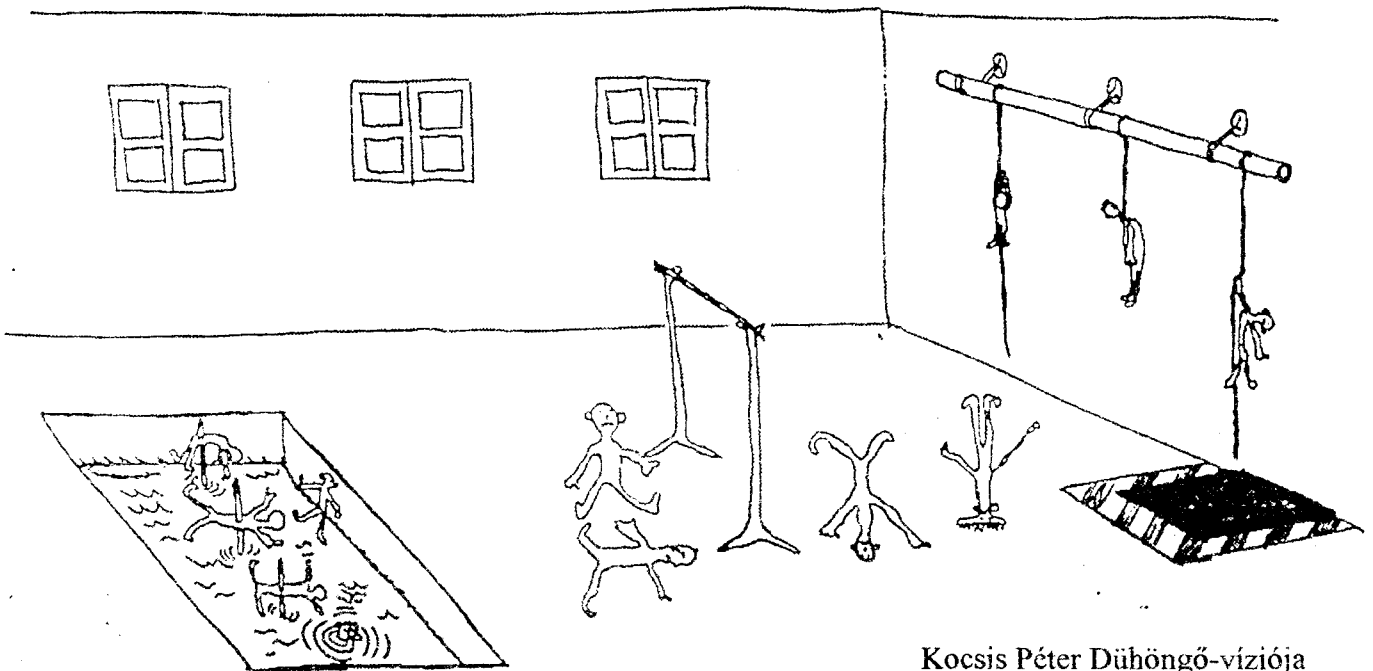
Nagy levegőt vettem, és búskomoran bezártam az ajtót. Elindultam a dolgomra, Elvégre kár lenne ma is elkészni.

Nagy Ákos - JP

Aranyköpések

memoritel
 dekardista felkelés
 Az arany virágcsereb
 Isten létezését nem juttatja felszínre.
 A vigília darabolja fel a művet.
 Csak az értheti meg a metafizikát, aki azzal
 szívvel-lélekkel csinálja.
 A romantikában megjelenik az életérzés.
 A romantikus művekre jellemző a happy end.
 Kelet-Európa mindig lemaradt egy stílussal.
 Tulajdonképpen a címben benne van az egész
 vers lényege.
 Hát ez valami eszméletlen érzelemmel túlá-
 radó leírás volt.
 A második versszak elején beveszi a felhő-
 fogalmat metaforájába..
 Ez a kevés elem átsütötte magát az ókori vers-
 formán.
 ...ez magyarázható hánytatott sorsával.
 Ha valakit elkap a hév, akkor az is meg-bo-
 londul.
 Az egyéniség kultuszából következik a sze-
 mértelenség.

Pierre Gringoire egy spleen életformát foly-
 tatt(!).
 Csokonai egyfajta újtó volt, és egy új stílust
 hozott ki verseiből..
 Berzsényi Dániel egy zugiró volt.
 Berzsényi művészete kétpólusú volt, az egyik
 az ókor, a másik meg ő maga.
 Berzsényi kölcsönvette Horatiustól az
 alkaioszi strófát.
 Byron egy társadalmi csoport.
 Lamartine a romantika reformere volt.
 Puskin azért küldték száműzetésbe, mert
 benne volt egy szektába (!).
 Heathcliff az Üvölő* szelekben: cigánytudri
 Lenszkij bárbaiban lelövi Anyegint.
 Tatjana Rousseau-t olvas, erre föl ír.
 Paulmann tipikus nyerspolgár.
 Poe kezdte meg a detektívregényeket.
 Estella a várból egy zsákban kipicelt egy férfit.
 Hogy főnöke leszidta, az nagyon is tragédikus.
 Számomra a mű végkifejlete nem okozott
 túlon-túli boldogságot.

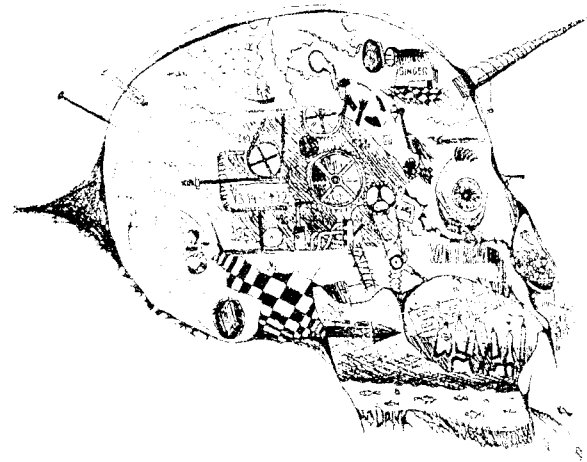

Kocsis Péter Dühöngő-víziója

A tartalomból

Dr. Klinda Pálra emlékezve.....	2
Toplista.....	3
I. negyedévi eredmények.....	4
Bulyáki Anna más szemmel néz.....	4
Pistu Luckytelken.....	6
John gratulál.....	8
Csoncsi Dániában.....	9
Lulu is más.....	10
Szmöre örök témája.....	13
Sport.....	14
Fischl Ákos révbe jut.....	16
Nagy Ákos szigete.....	20
SF percel.....	23
V.Preiszner M.S. ötletrohamai.....	24
Orgonás János műelemzése.....	26
Gr. Darlóczy versei.....	26
Fehér Tamás bírál.....	28
B.Annamari a Safariban.....	30
Belluska Kriszta álmodik.....	31
Tibor vérszemet kapott.....	32
Gigi pokoli érzése.....	34
Nagy Ákos hírnöke.....	34
Aranyköpések.....	35

Az

ELŐSZOBA GALÉRIJA*december 1-jén kezdődő kiállításán***KIRÁLYFALVI KÁROLY***nyolcadikos diák
grafikáit láthatják az érdeklődők*

**A Poligráf illusztrációkat Gregor
Judit, Kocsis Péter és Rózsa Géza
készítették.**

A József Attila Széchenyi Könyvtár lapja
Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.isk.huninet.hu

Hálózat: F:\posta\ujsgag\poligraf\

Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében
370 példányban